

POÓR EDIT

TITKOK A FÉNY ÚTJÁN

Írta: Poór Edit

Szerkesztette:

Poór Edit & Hudák Anita

Minden jog fenntartva!

A borítóterv:

Poór Edit

Fotó:

Farkas Csaba Tamás

Magánkiadás

ISBN

Nyomdai munka:

POÓR EDIT

TITKOK A FÉNY ÚTJÁN

2022.

ELŐSZÓ

KEDVES OLVASÓ!

Nagy szeretettel köszöntök mindenkit, aki e könyvet olvassa!

A regényem Spanyolországban, Almería – ban játszódik. Ez a legnaposabb tengerparti városka a Földközi – tenger mentén.

A főhősnő Nina, szüleivel él itt és vallásos nevelést kapott. Legjobb barátnője Alina, akit hitében Nina bizonyágtételei erősítenek meg, hiszen ő végig járja a titkok ösvényét.

A jogi egyetemen Nina megismerkedik Sergioval, különös érzelmi szálak kötik össze őket. Rövid idő elteltével már a házasságot tervezik, azonban a lány életében komoly fordulat következik be.

A „Titkok a fény útján” című regény valóság-hű megtapasztalásokon alapul. Szeretettel ajánlom mindazoknak, akik hisznek a túlvilági létben és azoknak is, akik kételkedve fogadják a Mennyei világ létezését, valamint félelemben tartja őket az emberi élet elmúlása.

Debrecen, 2022.

Poór Edit

ELSŐ FEJEZET

Spanyolországban, Almería egy tengerparti város, mely már az ókorban is jelentős kikötő volt. A városnézéstől a tengerparton való kikapcsolódásig sok lehetőséget ad. A környék mezőgazdasági központ is egyben. A zöldség és gyümölcsstermesztés fellegvára. Nagyon sokan foglalkoznak az éghajlat adottsága miatt, az üvegházi növénytermesztéssel.

Nina szülei is egy ilyen farmon dolgoznak, az édesapja Augusto, mint felügyelő vezető. Az édesanyja Sara, pedig a gazdasági ügyeket intézi. Fő növényeik a kaliforniai paprika, paradicsom, kígyóborka, tojásgyümölcs, cukkini, kínai kel, jégsaláta és a sárgadinnye.

A színes házai között úgy érezzük, mintha egy egzotikus időutazáson vennénk részt, egy karib térség elhagyatottabb helyén. A központi Almería utcái alatt kilenc méter mélységben alagutak hálózata húzódik, melyet a spanyol polgárháború kezdetén alakítottak ki.

Székesegyháza a XVI. század közepén épült. Gótikus, reneszánsz, barokk és neoklasszikus elemeket ötvözve. Az óvárosban áll Szűz Mária színes kápolnája, amely XV. századi barokk stílusban épült. Az Almería tartomány sivatagi jellegű terepe vonzó helyszín volt a különböző vadnyugati filmek készítésére.

Egy ilyen különleges helyszínen nevelkedett fel és él Nina. Tipikusan spanyol külsővel rendelkezik. Kreol bőr, fekete, igazóan csillogó szemek és fekete hullámos haj, amely a

vállára simulva hullik alá. Szeretetteljes, mosolya sohasem fagy el. A karcsú, filigrán teremtésnek, mindenkire volt egy – két kedves szava. Szorgalmas és szolgálatkész, és a szüleinek nagy öröme telt egyetlen gyermekükben.

Ők a város szélén laktak, közel a farmhoz, ahol dolgoztak. Szép nagy föld területükön állt egy több szobás lakóház és külön apartman, amelyben Nina nagyszülei éltek, édesanyja halálukig gondozta őket. Az udvaron medence és napozó ágy. Árnyékot adó lombos fák, valamint különleges bokrok díszítették az udvart. A rózsalugas és virágoskert központi helyet foglalt el a ház bejárata előtt. Az apartman és a főépület között télikertet alakítottak ki. Itt Nina korán hozzászokott a növények ápolásához, melyek mindig örömmel töltötték el. A sok rendkívül érdekes, színes virágok társaságában, úgy érezte magát, mintha tündéerkertben lenne.

Alina, pár házzal lakott csak arrébb Nináéktól. Ő is egyedüli gyermek volt. Az édesanyja spanyol, az édesapja francia származású. Filipe fiatalon vendégmunkásként a kereskedelemben dolgozott Spanyolországban. Rögtön beleszeretett a lány édesanyjába Alisába, aki szinte naponta tőle vásárolt. Az érzelmek kölcsönösen fellángoltak közöttük. Házasságukat követően, Almería – ban telepedtek le. Itt voltak nászúton és annyira megtetszett nekik ez a városka, úgy érezték megérkeztek, otthon vannak.

Sara és Alisa, a két édesanya egyszerre volt várandós és sokat segítettek egymásnak. A családok szeretetteljes baráti viszonyba kerültek egymással.

Alinának világos barna haja, kreol bőre és tengerkék szemei vannak.

Gyönyörű hölgy, minden férfi elámulva tekint rá. Okos és nyíltszívű, vidám lány. Az általános iskolában egyosztályba jártak Ninával. A barátságuk ott mélyült el jobban, olyanok voltak egymásnak, mint a testvérek. Az érettségi után, mindketten a jogi egyetemet választották, ahová felvételt nyertek.

A szabadidejük nagyrészt együtt töltötték a csodálatos homokos tengerparton. Imádtak úszni és szörfözni. A hullámok meglovagolása igazi kikapcsolódást biztosított számukra.

Nina és Alina szülei minden hétvégén elmentek a közelben lévő templomba. A lányok nem mindig kísérték el őket, hiszen az egyetem rengeteg tanulnivalót adott nekik. Időnként a farmon is besegítettek a szülőknek, vagy éppen a házimunkákban.

Az egyik istentisztelet alkalmával a pap, az igaz élő hit eléréséről beszélt. Ez a téma különösen megragadta mindannyiukat.

Nina szülei, Augusto és Sara meghívta ebédre Alináékat, a templomból együtt mentek haza. Elképesztően ízletes ebéd után folytatták a beszélgetést a templomban elhangzottakról.

– Tudjátok, igaza van a papnak. Az élő hit elérése egy csoda. Az Úr adja áldásként annak, aki fia tanításait követve, az Isteni törvényeket betartva éli meg Földi életet, minden nehézségével együtt – szólalt meg Augusto.

– Fontos lenne a templomokban az igazi, jól érthető tanítások, amit aztán magunkkal tudunk vinni a mindennapokba, hogy építkezzünk belőle – mondta Filipe.

– Hiába van jó magyarázat, ha valaki nem akar változni, mert annyira meg van elégedve magával – szólt hozzá Sara.

– Igen, az önismeret nagyon fontos lenne és a cél, hogy akarunk - e egyáltalán változni – folytatta Alisa.

– A gonosz fátylat tesz sok ember szemére, hogy ne lássa az igazságot, és közben azt suttogja a fülébe, hogy milyen jó és tökéletes – tette hozzá Augusto.

– Pedig itt a Földön senki sem tökéletes, és mindenkinek van javulni valója – szólalt meg újra Filipe.

– Jól mondta a pap „amit akartok azért, hogy az emberek tiveleték cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal, mert ez a törvény és a próféták szava” – idézte fel Augusto.

– Bizony – bizony, ha csak ezt betartaná mindenki, milyen más világ lenne – kapcsolódott be Alina is.

– Pedig megmondta az Úr, hogy „Nem minden, aki ezt mondja nékem; Uram, Uram! Megyen be a Mennyek országába, hanem aki cselekszi az én Mennyei Atyám akaratát” – tette hozzá Filipe.

– Jézus hegyi beszédei utat mutat annak, aki őt akarja követni – folytatta Alisa.

– Tényleg azt vettem észre, hogy sokan úgy vannak a Bibliával, mint egy történelmi leckével. Abban az időben

valóban úgy volt, nem kételkednek benne. De mi van most? – kérdezte Alina.

– A többség nem tudja a mai világra értelmezni, mert nem ismerik hozzá azt az összekötő magyarázatot, ami a mai életünket sokkal élhetőbbé és minőségibbé tenné – válaszolta Nina.

– A lényeg abban van, hogy Istennek nem a külső emberre van szüksége, hanem a belső lélekre. Akinél ez a belső nem tudott beolvadni Isten törvényébe, az kívül marad – folytatta Nina.

– Ezt, de jól megfogalmaztad lányom.

– Sokan a külsőséges formákat híven betartják, de a legkisebb ellentmondást sem képesek eltűrni, a legkisebb sértést sem képesek megbocsájtani – tette hozzá még Augusto.

A szülők még jó ideig folytatták a beszélgetést, persze sok más téma is szóba került. Nina és Alina kimentek a kertbe és élvezték a ragyogó napsütést, friss levegőt. Megmártóztak a medencében, majd beültek a hintaágyba. Alina nem tudott elvonatkoztatni a hit kérdésétől. Sokszor bizonytalan, hogy az imái meghallgattatnak – e. Örült is ennek a beszélgetésnek, ami az ebéd után lezajlott. Elmélyedt gondolataiban, majd megkérdezte Ninát.

– Mi még nem beszélgettünk ilyen témáról mélységében. Érdekelne, hogy te hogyan látod? Tudod én hiszek Istenbe, Jézusban, de valahogy mégis távolinak érzem.

Nem érzek közvetlen kapcsolatot. Nem tudom, hogy ez normális, vagy mit kellene éreznem? Nekem úgy tűnik, hogy te mintha belsősegebben látnád ezt. Beszelnél róla?

– Persze, szeretek ezekről beszélgetni, csodálatos dolog. Sajnos nem mindenkivel lehet, de neked szívesen elmesélem az élményeimet, amelyeket bizonyoságul kaptam. Én nem csak hiszem, hanem tudom, hogy létezik a Mennyei világ – mesélte Nina.

– Tudod ne úgy gondold rájuk, mint egy távoli elérhetetlen valakikre. Hanem engedd közel magadhoz a lelkedhez. Építs ki Jézussal, és az Atyával egy szeretetteljes közvetlen kapcsolatot. Ugyanúgy, ahogy itt a Földön egy barátságot, ők erre várnak. Amikor imádkozol, ne csak a forma imát mondd el, hanem gondolat útján beszélj hozzájuk nyugodtan bármiről. Meglátod, hogy még a gondolatod végére sem érsz, amikor jön a válasz. Fontos, hogy odakoncentrálj, emeld fel szívedet hozzájuk – folytatta Nina.

Alina csendben, meghittén hallgatta Nina magyarázatát.

MÁSODIK FEJEZET

– De jó! Elmeséld nekem a bizonyosságaidat, amit kaptál? – kérdezte Alina.

– Szívesen, az egyik még gyermekkoromban történt, anyukám mesélt nekem Istenről. Emlékszem, hogy azt mondta Isten, mindent lát és tud, ezért fölösleges hazudni. Kifejtette a hazugság utálatosságát. Elfogadtam, de nem értettem, hogy ez hogyan lehetséges. Ekkor, olyan hároméves lehettem. Nagyon foglalkoztatott, hogy Isten hogyan lehet ott mindenhol, ha most itt csinállok valamit, azt hogyan láthatja? Hiszen láthatóan, nincs jelen. A Mennyből lát, de a világ olyan nagy és hogyan láthat egyszerre mindent? Kisgyermekként ilyeneken merengtem. Jó pár nap telt el, amikor reggel arra ébredtem, hogy mindezt álomban megmutatták nekem. Azt az álmot sokáig senkinek nem mertem elmondani, de belém égett. Innentől már nem volt kérdés, hogy létezik Isten és világa.

– Na, mondd már – szólalt meg izgatottan Alina.

– Két tündöklően fehér angyal jobbról és balról megfogott. Kiemelkedtem a testemből, csak mentünk magasra és még magasabbra. Eleinte féltem, de ők megnyugtattak, hogy semmibajom nem eshet, mert fognak és vigyáznak rám. Csodálatos élmény volt velük repülni a végtelenbe. Ezután, kicsit lejjebb ereszkedtünk a Föld irányába és lám, több helyszínt láttam egyszerre messzebről. Megmutatták, hogyan fókuszáljak rá arra az egyre, amelyiket látni szeretném közelebről. Ekkor az a kép egészen közel jött hozzám, szinte majdnem ott voltam benne. Egy darabig

élveztem a különböző helyszíneket és a különböző történéseket, majd szóltak, hogy most már visszaindulunk. Ez elég gyorsan történt, megmaradt a zuhanás élménye.

– Hát ez tényleg varázslatos élmény lehetett – mondta Alina elálmélkodva.

– Igen, ez volt az első bizonyágom ennek az igaz ösvénynek az útján – folytatta Nina.

– Persze a nagy tudósok, mindjárt rávágnák, hogy ez csak álom és hallucináció. Csak, hogy a bibi ott van, hogy hároméves voltam, és akkor még tv sem volt. Tehát ilyen képeket honnan szedett volna össze az agyam?

– Az ateisták, mindent a tudománnyal akarnak megmagyarázni, alátámasztani. Alapvetően nem baj, csak azt felejtik el, hogy az öt érzékszerv a lélekben összpontosul és az agy, csak egy közvetítő eszköz – fűzte hozzá Alina.

– F. Könignek, olvastam egy könyvét nemrég. Nagyon tetszett a magyarázata. Azt mondja, hogyha lennének kétdimenziós lények, mint háromszög vagy kör alakúak, akkor a mi tevékenységünkéből, ami háromdimenziós, kizárólag a kétdimenziós hatásokat tudnák átvenni, mivel az eseményhorizont elválasztja őket. Hiába vennénk körül őket, vagy akár áthatolhatnánk rajtuk, de ők ezt nem látnák. Ugyanez történik velünk is, mivel Isten világa nem háromdimenziós, így számunkra a magasabb dimenzió világa fel-foghatatlan. Ám, a mi látható valóságunk Isten jóvoltából, be van ágyazva a láthatatlan dimenzióba. Így létezhetnek csodák, mert ezek az isteni dimenzió behatolási pontjai. Isten, így akarja tudatni velünk, hogy közel van hozzánk és

szeretetével átölelve cselekszik irányunkba – magyarázta Nina lelkesen.

– Ez szuper könyv lehet, én is szívesen elolvasnám.

– Rendben, örömmel kölcsönadom neked.

– Nina! Mesélj még az élményeidről, olyan jó hallgatni. Úgy érzem segít abban, hogy még közelebb kerüljek ehhez a világhoz.

– Nagyon szívesen Alina, de elszaladt az idő és kezd hűvös lenni. Szerintem menjünk be, majd folytatjuk legközelebb.

– Persze, igazad van.

A szülők már éppen készülődtek, hogy indulnak haza, így elköszöntek egymástól.

Másnap az egyetemen Büntetőjogi órát egy külsős előadó tartotta. Magyarázatában, több bírói gyakorlatot is bemutatott, amit nagyon élvezett az összes hallgató. Tanóra után a két lány ebédelni ment a helyi önkiszolgáló étkezdébe.

– Alina! Mi a véleményed Sergioról? – kérdezte Nina.

– Jó képű srác és látszik rajta, hogy nagyon tetszel neki, mert folyton téged figyel. Még, ha úgy tesz is, hogy másra koncentrálni, akkor is téged néz a szeme sarkából – válaszolta vidám mosollyal az arcán Alina.

– Tetszik neked?

– Olyan furcsa, biztos vagyok benne, hogy még sohasem láttam az egyetem előtt, de mégis, mintha ezer éve ismerném. Szinte minden gondolatát érzékelem – válaszolta Nina.

– Azta! Én még sohasem éreztem ilyet egy fiú iránt sem – mondta Alina elcsodálkozva.

– Még én sem, azért nagyon furcsa nekem, hogy semmit sem tudok róla és mégis...– elhallgatott, mert megjelent a fiú és odakészülődött az ő asztalukhoz.

– Szervusztok! Sergio vagyok. Ide ülhetek hozzátok? – kérdezte.

– Persze! – szólalt meg Alina és be is mutatkozott.

– Természetesen, – mondta Nina, kicsit későn reagálva, mintha teljesen máshol lenne.

Vidám beszélgetés közepette telt el az ebédidejük. Visszamenet a tanórára Sergio megkérdezte Ninát.

– Ne haragudj, hogy ezt kérdezem tőled, de találkoztunk mi már korábban valahol?

– Nem, biztos, hogy nem – válaszolta Nina mosolyogva.

– Hú, ez nehéz nekem, és hidd el nem egy ismerkedős szöveg. Amióta megláttalak, azon gondolkodom, hogy hol találkozhattunk már. Annyira azt érzem, mintha régóta ismernénk egymást – folytatta Sergio szerényen, kicsit bártortalanul.

– Ez tényleg nagyon furcsa, hiszen én ugyanezt éreztem veled kapcsolatban – mondta Nina.

Közben érkeztek az előadó teremhez.

– Még folytatjuk ezt a beszélgetést ugye? – kérdezte Sergio.

– Nem látom akadályát – válaszolta huncut mosollyal az arcán Nina.

Az előadás témája a Római jog volt, kevésbé kötötte le a hallgatókat. Az óra után Alina és Nina hazaindultak, Sergio csatlakozott hozzájuk.

– Nina, mikor folytathatjuk az elkezdett beszélgetésünket?

– Hétfvégén, ha jó idő lesz Alinával lemegyünk a tengerpartra szörfözni. Tarts velünk, ha úgy gondolod – válaszolta Nina.

– Nekem a hétfvégék nem jók, mert akkor dolgozom – válaszolta elszomorodva.

– Az egyetem mellett dolgozol? – kérdezte Alina.

– Igen, tudjátok az édesapám korán meghalt. Édesanyám egyedül nevel bennünket. Nekem be kell segítenem a munkával, mert van még egy öcsém és egy húgom.

– Sajnálom, nem lehet könnyű neked – tette hozzá Nina.

– Hétközben az egyetem után lenne jó nekem – ajánlotta fel Sergio.

– Rendben, mikor? – vágta rá Nina.

– Holnapután?

– Igen az jó lesz – válaszolt Nina.

Elköszöntek egymástól, majd Sergio motorra ült és elillant.

– Nagyon rendes fiú ez a Sergio és igazán jóképű, ráadásul okos és szerény – elemezte ki Alina.

- Én is úgy érzem, hogy tiszta jellem – fűzte hozzá Nina.
- De jó lenne, ha nekem is egy ilyen fiú udvarolna – folytatta Alina vágyakozó sóhajjal.
- A meghívott előadó, folyton csak neked magyarázott, biztosan tetszettél neki – mondta Nina kaján mosollyal az arcán.
- Tényleg? Nem vettem észre, én is annyira figyeltem őt. Sármos férfi, de biztosan nem rám vágyik. Idősebb is, lehet már nős is.
- Az ősülő halántéka arra utal, hogy idősebb, de az arca fiatalos. Szerintem öt – hat évvel lehet idősebb nálunk – válaszolta Nina.
- Ne keseredj azért el Alina, ha dolgotok van egymással még biztosan találkoztok. Tudod, semmi nem történik véletlenül, mindennek oka van. A fölösleges köröktől megkímél az Úr. Akinek el kell jönnie, az el fog jönni, és egy perccel sem hamarabb és egy perccel sem később.
- Tudom, igazad van. Sokszor olyan nehéz kivárni, de ez a türelem próbája.
- Alinám! Akkor ugorjunk neki a Római jognak, majd hétvégén tovább ábrándozunk – mondta nevetve Nina, miközben búcsúzóul megölelték egymást.
- Az egyetemről hazaérve, többnyire már a Nina szülei is otthon vannak. A vacsorát mindig együtt töltik és átbeszélik, hogy kivel mi történt aznap.
- Anya, Apa! Van egy szimpatikus fiú az egyetemen és azt hiszem, hogy udvarolni szeretne nekem.

– Ha becsületes és rendes, nekem nincs kifogásom ellene
– szólalt meg Sara.

– Majd hívd el vacsorára, ha érkezettnek tartod az időt,
hogy mi is megismerjük – szólt hozzá Augusto.

– Köszönöm, szeretni fogjátok – mondta mosolyogva
Nina.

– Egyet tarts szem előtt kislányom, ne legyen ateista, mert
akkor nem lesz közös az utatok – fűzte hozzá édesapja.

– Igen, tudom apa.

A vacsorát követően Nina visszavonult tanulni. Sokszor el-
kalandozott a gondolata Sergio irányába. Izgatottan várta,
hogy több mindent megtudjon a fiúról. Érezte, hogy erős
érzelmi szálak fűzik őket össze. Egy sejtése volt kialakuló-
ban a fiúval kapcsolatban. Szerette volna, ha erre kap va-
lami bizonyosságot.

HARMADIK FEJEZET

Mindketten nagyon várták a találkozást, ahol bizalmasan beszélgethettek majd egymással. Két nap múlva az egyetem után Sergio megkérdezte Ninát.

– Akkor meghívhatlak egy sütire vagy fagyira?

– Igen, – válaszolta széles mosollyal az arcán.

A közelben volt egy nagyon híres cukrászda, ahol kimondottan finom házias süteményeket kínáltak és a fagylaltokban is nagy választék sorakozott a kirakatban. Nináék beültek egy kis hangulatos asztalhoz a helyiség hátsó részében. Itt nyugodtan beszélgethettek, ebben az időszakban kevesen tértek be. A nagy melegben jól esett a hideg üdítő és a fagyitermés gombócái.

– Képzeld el Nina! Veled álmodtam – kezdte a beszélgetést Sergio.

– Tényleg? – kérdezte meglepődve.

– Igen, de nehogy azt hidd, hogy egy mindennapi álmról beszélek.

– Érdeklődve hallgatlak.

– Azt sem tudom, hogyan kezdjem el. Még soha nem álmodtam ilyen jellegűt – elmélyedt gondolataiban.

Nina csendben várta, hogy Sergio összeszedje gondolatait és közben élvezte a különböző ízű húsító hatását.

– A helyszínt nem tudom, de valahol Amerikában, talán Colorado – ban lehattunk. Testvérekként éltünk, te a húgom voltál. Teljesen másképpen néztünk ki és olyan tizenévesek lehattunk. Ennek ellenére teljesen egyértelmű volt számomra, hogy mi vagyunk azok. Az álmod kívülről láttam, mintha egy film lett volna. Csak egy kis pillanatkép, ruházatból ítélve szegények lehattunk és szüleinkkel utaztunk valahová egy ponyvás szekéren. Távolban hegyvonulat és mi egy folyó partján haladtunk – mesélte Sergio visszagondolva álmára.

– Ez fantasztikus! Megvan! – kiáltott fel örömeiben Nina.

Sergio, meglepődve nézett Ninára és nem egészen értette a reakcióját.

– Sergio! Megkaptam a választ! Most már mindent értek, látom kérdően nézel rám, de mindjárt elmagyarázom neked.

– Kíváncsi vagyok, talán álomfejtő vagy?

– Nem, de éppen azon gondolkodtam az egyik este, hogy milyen furcsa, mindketten azt éreztük régóta ismerjük már egymást. Valójában azonban mégsem. Ezzel kapcsolatban volt egy sejtésem és ez most beigazolódott a te álmod által.

– Húha! Ez érdekes, hallgatlak.

– Az álom, egyértelműen karmikus álom, melynek minden ismertető jelét elmondtad. Ez azt jelenti, hogy egyik korábbi életünkben már szoros, testvéri kötődés alakult ki közöttünk. Ezért éreztük azt mindketten, mintha már találkoztunk volna.

– Ez egy felettébb logikus magyarázat, ami a különleges álmomat is a helyére teszi. Akkor mégis létezik több életünk is? Te hiszel ebbe?

– Természetesen, és te hiszel Istenben?

– Igen, keresztények vagyunk. Édesanyám a hitbeli életre nevel minket. De, hogy van ez akkor? – kérdezte Sergio.

– A vallások különbözősége térbeli – időbeli távolságokból és különböző magyarázatokból adódik. Azonban minden vallás magában hordozza az igazságot is. Sok átfedés van közöttük.

– Nina, te aztán képből vagy – szólt hozzá mosolyogva.

– Sokat olvastam a vallásokról, mert mindig érdekelt ez a téma. A Biblia ír több helyen korábbi életről. Ez abban az időben, az akkori embereknek természetes volt. Ugyanúgy, ahogyan az angyalokkal való kommunikáció is. Csak, ahogyan az emberek bűnös voltuk miatt eltávolodtak Istentől, úgy hályog borult szemükre és viasz lett a fülükben. Már nem tudnak az égiekkel kommunikálni.

– Sokszor elgondolkodtam én is azon, miért van az, hogy egyik ember szegénységbe születik, a másik gazdagságba. Az egyik egészséges és akár kilencven éves koráig is él, a másik beteges, akár folytathatnám is a különböző sorsokat és életminőségeket – mondta Sergio.

– Pont ez mutatja, hogy több életre van ahhoz szükségünk, hogy a tökéletesedés útján fejlődve visszatérhessünk oda, ahonnan a bűn miatt lebuaktunk. Az Atya egyformán szeret mindenkit, ugyanúgy, ahogyan a szülő a gyermekeit. Minden szülő a családi fészekben szereti tudni gyermekét,

hogy láthassa boldog, nem szenved hiányt semmiben és örömét leli a gyermekei boldogságában. Az Úr is ezt akarja, hogy ismét ott legyünk vele békében és szeretetben. Csak-hogy odáig a sok bűn miatt, amit elkövettünk és jelenleg is elkövetünk igencsak hosszú az út. „Bűn, büntetlenül nem marad”, aki a szeretet törvénye ellen vét, annak meg kell tapasztalnia az ellenoldalát is.

– Nagyon nehéz ez a mai árnyékos világban – válaszolta Sergio.

– Ez így van. Ám, nem Isten a hibás azért, ha valami rossz vagy kellemetlen dolog történik velünk, hanem el kellene gondolkodni azon, hogy kinek okoztunk bánatot, vagy mi az oka, az ért nehézségnek. Az ok -okozati összefüggések, mindig megmutatják, hol kell még változtatni jellemünkön. Ugyanis, addig nem mehetünk az Atya házába, ameddig szeretetlenség van bennünk.

– Logikus, oda is csak a békétlenséget vinnénk. Azt hiszem, kezdem érteni, hogy ez a Föld itt olyan, mint egy iskola. Ameddig nem tanuljuk meg a leckét, visszatapsolnak – fűzte hozzá Sergio.

– Pontosan! Hibáinkból tanulunk a tapasztalásaink útján. Hú, de jól elfilozofálgattunk – mondta Nina miközben az órájára pillantott.

– Nagyon jól éreztem magam veled, köszönöm ezt a szép délutánt – tette hozzá Sergio fülig érő szájjal.

– Én is, de most mennem kell, még ma sokat kell tanulni a holnapi dogára.

– Ugye, találkozhatunk máskor is? – kérdezte a fiú.

– Szívesen – válaszolta Nina kedves mosollyal.

Búcsúzásakor szeretetteljesen megölelték és megpuszították egymást. Pár méter után, mindketten visszafordultak szinte egyszerre és boldogan integettek. Szívüket remény, lelküket az öröm érzése járta át.

Sergio elgondolkodott a Nina által mondottakon és megpróbálta eszerint szemlélni a világot. Sok mindent megértett, és az eddig értetlen dolgok, értelmet nyertek számára. Édesanyjának is beszámolt arról, hogy milyen csodálatos lánnyal ismerkedett meg. Rögtön fel is vetődött, hogy mikor találkozhat vele. Kérte, hogy majd egy alkalommal mutassa be.

A hétvégén ebéd után, Nina és Alina kimentek a tengerpartra. Az idő nagyon megfelelő volt a szörfözéshez. Igazán jól érezték magukat. A tenger hullámai hűsítően hatottak a nagy forróságban. Kicsivel később leheveredtek egy napernyő árnyékába.

A part távolabbi fövényén egy fiúcsapat röplabdázott. Egyszer csak a labda ott landolt mellettük. Alina visszadobta az éppen közeledő fiúnak.

– Kösz! – kiáltotta.

Alina csak visszaintett neki, majd behunyta szemeit, hogy pihenjen. Fél óra elteltével egy árnyékot vett észre magán. A fiú visszament hozzájuk és megállt Alina mellett.

– Sziasztok! Kissé megfogyatkozott a csapatunk. Volna kedvetek beállni labdázni? – kérdezte.

A két lány egymásra nézett, miért ne?

– Rendben – válaszolták.

A vidám hangulatú játéknak, az idő múlása vetett véget. A szél közben feltámadt és a nap ereje is megfogyatkozóban volt, ahogyan alkonyodott.

– Köszönjük a játékot – mondta Nina.

– Örülünk, hogy itt voltatok – válaszolta az egyik fiú.

A két lány elindult visszafelé. Egy halk dobogó hangra lettek figyelmesek. A srác utánuk futott.

– A barátommal szeretnénk meghívni titeket egy esti koktétra.

– Köszí, de majd máskor, most sietünk – válaszolta Alina mosolyogva.

– Nagyon sajnálom, de a meghívás áll – mondta, és hosszasan nézett a lányok után, majd visszament a barátjához.

– Nekem szimpatikus ez a fiú Nina, mi a véleményed róla?
– kérdezte Alina.

– Aranyosak voltak mindannyian. Nem tolakodóak és kedvesek, intelligensek. A két fiú ahogy hallottam építészmérnöknek tanul – válaszolta Nina.

– Igen, aki utánunk jött Franco és a barátja Carlos. Csak az a baj, hogy kevés ideig lesznek itt. Ők Granadába valóak és csak pár napra jöttek ide – mondta Alina kissé szomorúan.

– Akkor ebből nem várható komolyabb kapcsolat, nagyon ne éld bele magad – szólalt meg Nina, mert látta Alinán, hogy teljesen belelkesedett.

– Tudom, sajnos így van a távkapcsolatok nem működnek. Bár, nincs is annyira messze Granada – folytatta Alina és kajánul mosolygott hozzá.

– Jó, a kedvedért elmegyünk egy koktéllal velük legközelebb, ha még itt lesznek – egyezett bele Nina.

A következő hétvégén a lányok ismét lementek a tengerpartra. Alina nagyon reménykedett benne, hogy ott lesznek a fiúk. Amikor megérkeztek már javában folyt a röplabda meccs. Örömmel konstataálta Franco jelenlétét. Alig telt egy fél óra, amikor a fiú odament hozzájuk.

– Sziasztok!

– Szia Franco! – köszöntek vissza a lányok.

– Akkor ma vendégeink vagytok egy koktéllal – folytatta kissé zavartan.

– Köszönjük szépen – válaszolta Alina.

– Befejezzük a meccset és már itt is vagyunk.

– Rendben, mi addig úszkálunk egy kicsit – mondta Alina.

A fiú bólintott és visszament labdázni. Alina és Franco úgy néztek végig egymásra, hogy a szempillájuk sem rezdült. Érezhetően izzott körülöttük a levegő.

– Úgy látom kölcsönösek az érzések – szólalt meg Nina mosolyogva.

– Nem is tudom, mit kívánjak magamnak. Nagyon tetszik ez a fiú, de félek is, hogy csalódás lesz a vége... – gondolkodott el hangosan Alina.

– Na menjünk mártózzunk meg egy kicsit – javasolta Nina.

Ezzel belevetették magukat a tengerbe. A tikkasztó hőség miatt, nagyon kellemes volt a víz hőmérséklete. Amikor kijöttek a partra már nem látták a fiúkat sehol.

– Hát, ezek meg hová lettek? – kérdezte Alina meglepetten.

– Ne izgulj! Visszajönnék! Addig megszáritkozunk – szolt nevetve Nina.

– Már megszáradtunk, de ők még nem jöttek vissza. Remélem nem történt valami baj – mondta aggódó hangon Alina.

– Nem hiszem, ott az úszómester kérdezzük meg tőle – javasolta Nina.

– Jó ötlet! – menjünk oda hozzá.

– Szia! Láttad azokat a labdázó fiatalokat? Hová lettek? – kérdezte Alina.

– Igen, vége lett a meccsnek és elmentek mindnyájan – válaszolta.

– Köszí szépen – mondta Alina.

– Én ezt nem értem – folytatta.

– Légy türelemmel, lehet elmentek átöltözni. Menjünk mi is – mondta Nina.

A parton bizonyos távolságokra egymástól voltak kihe-lyezve gyékényből kis öltöző fülke szerűségek. Itt öltöztek

át a lányok. Eközben Franco és Carlos visszatért a partra elegánsan felöltözve. Meglepődtek, hogy a két lány eltűnt.

– Elmentek? – kérdezte Franco.

– Lehet, azt hitték, hogy itt hagytuk őket és haza mentek – válaszolta Carlos.

– Nem tudod hol laknak Franco?

– Sajnos nem.

– Kérdezzük meg az úszómestert, hátha látta őket – javasolta Carlos.

– Rendben, de futás, mert úgy látom, hogy ő is elillanni készül – mondta Franco.

Sprintelve érték utol az úszómestert.

– Szia! Nem láttad azt a két gyönyörű lányt a parton merre mentek? – kérdezte Franco.

– Sziasztok! Ti egymást kergetitek vagy bujkáltok egymás elől? – kérdezte kicsit értetlenül az úszómester.

– Miért? – kérdezett vissza Franco meglepődve.

– Nemrégén kérdeztek felőletek – válaszolta kissé ingerülten.

– És már elmentek? – kérdezte Carlos is.

– Nem tudom, nem figyeltem. Én vagyok a randi központok vagy mi? – kérdezett vissza türelmetlenül.

– Jól van, elnézést kérünk – válaszolta Franco.

– Amúgy meg, úgy látom, most jöttek ki az öltözőből – szólalt meg kaján vigyorral az arcán az úszómester és fejével abba az irányba mutatott.

– Tényleg, ők azok! – kiáltott fel Franco.

– Köszí szépen, jó pihenést neked – köszönt el Carlos is.

– Aztán lehetőleg már ne vesziétek el egymást, mert nem leszek itt – szólott utánuk ironikusan az úszómester.

A fiúk siettek a lányok elé, majd örömmel üdvözölték őket. Miközben a közeli bárba mentek, jót mulattak azon, hogyan kerültek el egymást az úszómester bosszúságára. Kiderült, hogy Franco keresztszülei itt laknak Almeriában. Sokszor van náluk, főleg nyaranta. Most a legjobb barátja Carlos is elkísérte erre a pár napra. Nina egész idő alatt barátságosan, de tartózkodóan viselkedett. Az nyilvánvaló volt, hogy Alina és Franco nagyon közös hullámhosszon vannak. Viszont ő nem akart Carlosban hiú reményeket kelteni. Nagyon jól érezték magukat, vidám hangulatban beszélgettek. Nina szerette volna, ha barátnője kettesben is beszélgethetne Francoval. Úgy döntött, hogy ő haza megy.

– Nekem, most mennem kell, ne haragudjatok.

– Elkísérlek jó? – kérdezte Carlos és közben kacsintással jelezte, hogy vette a lapot ő is.

– Rendben – válaszolta Nina mosolyogva, értette Carlos jelzését.

Az úton sokat beszélgettek hazafelé. Kiderült, hogy Carlosnak barátnője van Granadában, és komoly kapcsolatnak

ígérkezik. Ezért nem is akart kikezdeni Ninával, csak a barátját támogatta az Alinával való ismerkedésben. Jó, hogy tudták tisztázni egymás között a viszonyokat, így feloldódott a kezdeti feszültség. Elhatározták, hogyha Alina és Franco kapcsolata megerősödik, akkor egy hatos találkozót is összehoznak.

Eközben Alináék lementek a partra sétálni. Franco lágyan átölelte karjaival. Csodálták a Hold tükröződését a tenger csendes hullámaiban. Meghitt, romantikus hangulatban a fiú szorosan magához húzta és megcsókolta. Alina szíve majd kiugrott a helyéből, szinte a torkában dobott. Így álltak ott, megszűnt körülöttük a külvilág.

NEGYEDIK FEJEZET

Másnap a fiúk visszamentek Granadába. Alina és Franco telefonon tartották a kapcsolatot a következő találkozásukig. A fiú minden második hétvégén leutazott a lányhoz. Romantikus, boldog hétvégék voltak ezek. A telefonjuk izzott szinte a folyamatos kommunikációjuktól.

Sergio és Nina között is elmélyült a kapcsolat. Hétköznapként, amennyi időt csak tudtak együtt töltöttek. A lány úgy érezte lassan ideje bemutatni a szüleinek, ezért meghívta vacsorára.

Az este nagyon kellemesen telt el. Sokat beszélgettek és a szülőknek is szimpatikus volt Sergio. Támogatták a lányukkal való kapcsolatot. Ez komoly, biztonságos háttérrel adott mindkettőjüknek.

Pár hét elteltével Sergio is viszonzta a meghívást édesanyjához. Ninát, rögtön megszerette a fiú családja. Húga, Bonita barátnőként tekintett rá. Tinédzser lányként inkább vele beszélt meg dolgait, mint az idősödő édesanyjával, vagy vele egykorú barátnőivel. Öccse, Pedro orvostanhallgatónak készült. Nagyon nehezen viselte, hogy édesapja meghalt és nem tudták megmenteni.

Az egyik délután a lányok beültek az egyetemi könyvtárba. A büntetőjog nehezebben ment nekik. Sokat kellett hozzá olvasniuk. Sergio bírónak készült és ő nagyon szerette ezt a szakterületet teljesen rá volt állva az agya, amit tudott segíteni nekik. Omar, a külsős előadó is kiválóan magyarázott, de sok mindent kellett befiflázniuk.

– Nézd Alina! Itt van Omar, vajon mit keres itt? – kérdezte Nina.

– Tényleg, nem tudom – válaszolt elképedve.

– Úgy látom, hogy idejön hozzánk – súgta Nina.

– Jaj, ne! Olyan kínos – súgta vissza Alina.

– Na! Pedig nagyon tetszett neked egészen addig, amíg meg nem ismerted Francot – cukkolta Nina mosolyogva.

– Hát, pont ezért.

– Hölgyeim! Segíthetek? – kérdezte Omar és leült Alina mellé.

– Éppen a mai előadás témájához olvasunk bírói gyakorlat magyarázatát – válaszolta Nina.

Alina arca kipirult, mint aki egy száz méteres sprintert futott. Persze Omar is észrevette és mosolygott magában.

– Rendben, szóljanak, ha valamit nem értenek. Ma engem bíztak meg a könyvtár felügyeletével és itt vagyok egészen hat óráig. Szívesen segítek a holnapi dolgozat felkészülésében – ajánlotta fel mosolyogva Omar, majd felállt és tovább sétált.

– Szerintem, oda van érted – szólalt meg mosolyogva Nina.

– Sajnos elkésett – válaszolta frusztráltan Alina.

– Én úgy látom, még mindig nem közömbös neked sem – folytatta Nina.

– Jaj, hagyjál már vele – szólt rá határozottan Alina.

Nina, csak mosolygott magában és folytatta az olvasást. Úgy, egy óra múlva megszólalt Alina.

– Én már nem bírom tovább, teljesen elfáradt az agyam. Különben is zavar, hogy Omar itt van és ahányszor felnézek, mindig találkozik a tekintetünk. Így én nem tudok tovább itt maradni. Jössz Nina vagy még maradsz?

– Mehetünk, azt hiszem nekem is elég volt mára, én is elfáradtam.

Ahogy mentek az ajtó felé Omár megállította őket.

– Na, lányok! Sikerült a holnapi dolgozatra felkészülni?

– Reméljük igen, már nem fogad be többet az agyunk – válaszolta Nina.

Alina, meg sem bírt szólalni, persze megint fülig pirult.

– Akkor holnap találkozunk, jó pihenést kívánok nektek.

– Köszönjük – válaszolták egyszerre.

Alina már félig kint volt az ajtón zavarában. Nina még visszaneézett és látta, hogy Omár epekedve néz a lány után.

Hazafelé menet, úgy gondolták kicsit kikapcsolódnak és lementek a tengerpartra. Leültek a homokos fövényre, a hullámzó tenger megnyugtatólag hatott rájuk. Mindketten csendben elmerengtek gondolataikban.

– Nina, szerinted Isten minden imát meghallgat?

– Isten, a lelkünk rezdüléseit látja és érzékeli. Nem a szavakon van a hangsúly. A szavakra csak nekünk van szükségünk, hogy kifejezzük vele az érzéseinket.

– Akkor, hogyan imádkozzunk helyesen, hogy kapcsolatban lehessünk Istennel vagy Jézussal?

– Amik csak monoton szavak, de érzés nem társul hozzá, az itt marad a Föld légkörébe, nem ér fel hozzájuk. Először is az imát, szentségként kell kezelni. Elcsendesedni, alázattal, lelkünket felemelni az Úr felé. Gondolatainknak szinkronban kell lenni az érzéseinkkel, mert az érzés ereje repíti fel. Az imának rendszeresnek kell lennie, hogy otthont teremtsünk vele az Atya házában.

– Akkor ez majdnem olyan, mint egy meditáció?

– Igen, lehet így is fogalmazni.

– Te mikor érzékelted először Jézust?

– Tizenhárom évesen.

– Elmeséled?

– Egy nyári táborban történt. Az ebéd után kötelező csendes pihenő volt. Többágyas szobák voltak, az enyém legtávolabb esett az ajtótól. Majdnem mindenki aludt, én is próbálkoztam, de nem tudtam. Így inkább csak hanyatt fekvésben elmerengtem. Arra lettem figyelmes a szemem sarkából, hogy az ajtó felől egy aranyszínű fényhalmaz úszik be a légtérbe és megáll az ágyam felett, majd átölel fényével. Hatalmas nyugalom és szeretet érzése öntött el. A mai napig pontosan fel tudom idézni. Abban a pillanatban biztosan tudtam, és éreztem, hogy Jézus az. Életre szóló bizonyosságot és élményt adott nekem.

– Úgy szeretnék én is ilyet átélni.

– Lehetséges mindenkinek, csak akarni kell és kitartóan kérni imában. Jézus mindenkinek ott áll a szívének ajtaja előtt és bebocsáttatásra vár, de tiszteletben tartja a szabad akaratot. Azonban nem elég kicsit, vagy félig beengedni. A teljes lényünket kell bizalommal rá bízni.

– Tényleg, szerinted miért van, hogy egyik kérés teljesül, a másik pedig nem?

– Az Úr, mindent megad, ami lehetséges. Mi csak egy szeletet látunk az egész tortából és aszerint kérünk. Ő viszont az egészet elkészítette nekünk. Ha a kérésünk előre visz megadja. Ha azonban olyat kérünk, ami hátráltatna, akkor távol tart tőle. Az is előfordulhat, hogy még nem jött el az ideje valamilyen oknál fogva, vagy jobbat tartogat számunkra, mint amit mi kértünk.

– Emlékszem, hogy volt olyan kérésem, amit akkor nagyon szerettem volna, hogy teljesüljön. Kicsit haragudtam, amiért nem úgy alakultak a dolgok. Utólag viszont már nagyon hálás voltam érte – mesélte Alina.

– Erről beszélek pontosan, hogy mi nem láthatjuk át, hogy mi – miért történik. Hinnünk kell abban, hogy mindig, minden körülmények között a legjobbat kapjuk, még akkor is, ha abban a pillanatban rosszul esik és nem értjük az okát. Melyik szerető Atya akarna rosszat a gyermekének?

– Igen, később minden értelmet nyer – folytatta Alina.

– Itt van például Omar, teljesen oda van érted. Neked sem közömbös az látszik, még akkor is, ha magadnak sem mered bevallani – mondta Nina.

– Jaj, Nina...!

– Jó, tudom! Csak elgondolkodtam – válaszolt Nina mosolyogva.

– Egyébként..., igazad van és ez engem nagyon zavar, de majd biztosan elmúlik.

– Talán ...– mondta Nina elgondolkodva, mint aki nincs is ott.

– Kezd hűvös lenni, menjünk – szólt Alina.

Elindultak hazafelé és gondolataikba mélyedtek.

Másnap a dolgozat írás közben Omar sétálgatott, és megállt Alina mellett. Végig nézte, hogyan töltötte ki a tesztet. Az ujját rátette a lap szélénél az egyik feladatra, majd észrevétlenül a hüvelykujjával mutatta a helyes választ, hogy az egyes a jó. Bár lelkiismeretfurdalása volt, amiért segített a lánynak, hiszen ezt nem lett volna szabad megtennie, de nem tudott ellenállni. Alina is kellemetlenül érezte magát emiatt, rá sem mert nézni. A kézzel fogható feszültséget lehetett érezni kettejük között. Omar elszégyellte magát majd visszament az asztalához és nem sétálgatott tovább.

Alina elmesélte Ninának, hogy mi történt.

– Látszik, hogy erős érzelmek kerítették hatalmába. Már nem tudta megállni, hogy ne segítsen.

– Ez így nem lesz jó, se neki, se nekem – tette hozzá Alina.

– Mindenáron tudatni akarta veled az érzéseit.

– Hú, ez kínos. Lehet kellene beszélnünk?

– Lehet, de várjuk meg a következő lépését – válaszolta Nina.

Omar megijedt attól az erős érzelmi hatástól, amit Alina kiváltott belőle. Félt, hogy nem fogja tudni az érzelmeit kordában tartani, ezért lemondta a továbbiakban az óra adói állását az egyetemen. Folytatta a munkáját ügyész-ként. A lányok mindebből csak annyit vettek észre, hogy eltűnt és más tartja az órákat.

– Vajon mi lett Omarral? – kérdezte Alina.

– Szerintem rájött, hogy ez így nem fog jóra vezetni – válaszolta Nina.

– Mondjuk a legjobb megoldást választotta az biztos. Azért sajnálom, mert ez a fickó, aki helyette van nincs a helyzet magaslatán – mondta Alina.

– Ilyen szempontból kár, de helyesen döntött szerintem is. Látszott rajta, hogy nem csak flörtölget, hanem halálosan szerelmes beléd.

– Igen, a távolság jót tesz mindkettőnknek – jelentette ki Alina.

Lassan elindultak hazafelé.

– Nina! Nina! Várjatok meg, egy perc és ott vagyok – kiabált Sergio.

– No csak, talán elmaradt egy órájuk? – kérdezte Alina.

– Valószínű, mert amióta másik tanulócsoportha került, szinte sosem végzünk egyszerre – válaszolta Nina.

– Látod, még most is a tanárral külön konzultál – mondta Alina mosolyogva.

- Biztos kevés volt neki az órán elhangzottak – tette hozzá Nina nevetve.
- Nagyon okos fiú és szereti ezt a szakterületet, biztosan jó bíró lesz belőle – folytatta Alina.
- Rettentő szorgalmas és céltudatos. Van akaratereje, hogy végig vigye az elképzeléseit – mondta Nina.
- Sziasztok! – érkezet meg futva, majd megölelte és megpuszilta Ninát.
- Elmaradt az órátok?
- Igen, kedvesem és egész délután a tied vagyok – mondta örömteli arccal, majd újra megpuszilta a lányt.
- Akkor én lépek is, ti olyan keveset tudtok együtt lenni – szólalt meg Alina.
- Ne siess! Mi egy egész életet fogunk együtt tölteni, még rengeteg időnk van – folytatta Sergio nevetve.
- Akkor csináljunk valami közös programot – szólt közbe Nina.
- De, tényleg nem akarlak zavarni benneteket.
- Hallottad Sergiot! – szólt rá nevetve Nina.
- Meghívlak benneteket moziba és utána egy vacsira – mit szóltok hozzá?
- Szuper ötlet, tényleg régen voltunk már moziban – helyeselt Nina.
- Mit adnak a moziban? – kérdezte Alina.

- Jegyet! – válaszolta nevetve Sergio.
- Hú, de vicces kedvedben vagy drágám.
- Amúgy nem tudom, de mindegy. Megnézzük! – válaszolta Sergio mosolyogva és megrántotta hozzá a vállát is.
- Akkor siessünk! Nehogy lemaradjunk a meglepi filmről
- mondta Alina széles mosollyal az arcán.

ÖTÖDIK FEJEZET

A film remek volt, nagyon tetszett nekik. Arról szólt, hogy az angyalok, milyen szituációkban és hogyan segítenek az embereknek. Ez persze megadta a vacsora közben történő beszélgetés alapját is.

– Mit szóltok hozzá, hogy éppen most, erre a filmre tudunk eljönni? – kérdezte Sergio.

– Nincsenek véletlenek, meg persze szerencse sem létezik. Mindennek oka van, csak mi nem látjuk. Ez a film nagyon szépen bemutatta a lényegét. Én nagyon köszönöm, hogy eljöhettek veletek és láthattam ezt a filmet – mondta Alina.

– Nagyon szívesen. Sokan úgy vannak vele, hogy amit nem látnak, az nem is létezik – folytatta Sergio.

– Jó kis tanító film volt. Ugyan kicsit varázslatosá teszik, mert film, de az alapigazságok ott vannak benne – fűzte hozzá Nina.

– Vajon akik ezt megírják honnan tudják? Tapasztalat vagy meditáció, ihlet útján? – kérdezte Sergio.

– Szerintem mindegyik benne lehet – válaszolta Alina.

– Az ihlet, nem más, mint angyali sugallat – tette hozzá Nina mosolyogva.

– Legfeljebb az illető nincs vele tisztában – folytatta Alina.

– Igen és el van képedve magától, hogy milyen okos – mondta Sergio.

– Minden korszakban vannak küldöttek, ahogyan régen a próféták is voltak. Az Úr, mindig ad lehetőséget a tanulni vágyóknak és ébredni akaróknak – szólalt meg Nina.

– Akkor az ilyenek küldöttek? – kérdezte Sergio.

– Szerintem igen – válaszolta Nina.

– Vajon tudja magáról, hogy az? Az ilyen ember, hogyan élheti meg ezt? – vetette fel Sergio.

– A küldöttek általában magasabb szférából kell leszületnie szeretetből, hogy segíthessen valamilyen formában az embereknek. Átlagos életet él, és egy idő után tesznek az angyalok arról, hogy ráébredjen a hivatására, amiért vállalta a küldetésének megfelelő szolgálatot. Ha az Úrhoz hűen folytatja munkáját, akkor ajándékuul kap tőle olyan képességeket, melyek még tovább segítik őt ezen az úton – válaszolta Nina.

– Ez fantasztikus lehet! – szólalt meg Sergio.

– Azért szerintem a nehézségei is meglehetnek – tette hozzá Alina.

– Igen, mert senki sem tökéletes, még ők sem. Az árnyékvilág próbái őket sem kímélik és igen nagy a felelősségük. Ahhoz tudnám hasonlítani, hogy aki nem tanul orvosnak, eszébe sem jut műteni. Aki vállalja és annak tanul, amikor meg van az elméleti tudása, gyakorlata, onnantól készen áll a műtét elvégzésére. Ám, hogyan végzi el már teljes mértékben az ő felelőssége. A küldött útja mindig

nehezebb, mint az átlagé, mert benne van a bukás veszélye. Ezt a kockázatot szeretetből vállalja fel – mesélte Nina.

– Nina, te amúgy honnan tudsz ennyi mindent? – kérdezte Sergio.

– Voltak tapasztalásaim és kaptam bizonyságokat. Szerettem volna minél mélyebben megismerkedni ezekkel. Sokat olvastam tanításokat, magyarázatokat – válaszolta.

– Segít ez neked a mindennapi problémák megoldásaiban? – kérdezte Alina.

– Határozottan! Az ok – okozati összefüggések megismerése, jó irányt mutat a helyes döntésekhez, illetve segít az események feldolgozásában.

– Érdeemes ezzel tényleg komolyabban foglalkozni – tette hozzá Sergio.

– Hogy akar valaki az Úr útján járni, ha nem veszi a fáradságot, hogy megismerje azt? Jézus, azt mondta „Én vagyok az út, az igazság és az élet” „Csak rajtam keresztül juthattok el az Atyához” Jézus tanításai az út, Isten törvénye az igazság, és nála az örök élet – folytatta Nina.

– De jó, ezt ebben a vonatkozásban még sosem gondoltam így végig – szólalt meg Alina.

– Amit te mondasz, ahhoz nem elég a Biblia időnkénti olvasgatása – mondta Sergio.

– Valóban, ismerni kell Isten törvényeit és itt nem csak a Tízparancsolatról beszélek, valamint be is kell tartani. Tudni, érteni kell Jézus tanításainak iránymutatását és követni kell. Azt mondja Jézus „nem az megy be a mennyek

országába, aki azt mondja Uram, Uram, hanem az, aki cselekszi az én Atyám akaratát” Itt a lényeg! Persze ezek nem könnyűek, igazán komoly jellem formáló tanítások, de a fejlődés útján ezek visznek előre – magyarázta Nina.

Eközben jóízűen elfogyasztották a vacsorát. Mivel későre járt fizettek, majd elindultak haza. Jó idő volt, így gyalogosan sétálgattak az utca csendességében. Gondolataikba merültek és tovább filozofálgattak. Sergio hazáig kísérte a lányokat, majd ő is otthonába tért.

A hétvégén Franco elutazott Alinához. Nagyon fontos mondanivalója volt és alig várta, hogy elmondja neki személyesen. Mindketten nagyon örültek a találkozásnak. A napsütötte tengerparton egy árnyékot adó ernyő alá ültek és koktélozhattak.

– Alina szívem! Nagyon fontos dolgot kell mondanom neked. Nem akartam telefonban, hanem személyesen szerettem volna ezt a sikert megosztani veled – mondta boldogan csillogó szemekkel Franco.

– Hallgatlak kedvesem! Látom rajtad, már napok óta, hogy valami történt, de hiába faggattalak – szólalt meg Alina mosolyogva.

– Képzeld az egyetemről a legjobb tíz tanuló közé beválasztottak Carlossal együtt.

– Hát ez csodás! Gratulálok nektek.

– Ezzel jár egy kis kiváltság is – folytatta kicsit félénken Franco.

– Na, mi az? Mond már!

– Ennek, lehet már nem fogsz annyira örülni drágám – mondta lehajtott fejjel.

– Ne ijessz meg!

– Egy évre Amerikába küldtek minket gyakorlatra – válaszolta kissé szomorúan.

– Az egy év alatt nem jöhettek haza ugye?

– Sajnos nem.

– Hú, ez váratlanul ért nagyon – mondta Alina elkeseredve és könnyek szöktek a szemébe.

– Tudom hosszú lesz, de majd az internet minden lehetőségét kihasználva tartjuk a kapcsolatot – próbálta biztatni a lányt.

– Mikor indulsz?

– Holnap reggel vissza kell mennem Granadába, mert még összepakolok és más nap indulunk.

– Az szép! Akkor ez az utolsó napunk együtt? – és kitört a sírás Alinából.

– Ne sírj kedvesem, nagyon szeretlek – vigasztalta Franco, de ő is könnyezett.

– Nézd, csak egy év ki kell bírnia a kapcsolatunknak. Nem lesz könnyű, de várj meg kérlek.

– Persze, csak nagyon fogsz hiányozni – és odabújt a fiúhoz.

– Tudom, nekem is hidd el – majd mindkét karjával szorosán ölelte magához a lányt.

– Carlos barátnője mit szolt hozzá?

Hát, ő sem volt boldog tőle.

– Ez hatalmas lehetőség, a szakmai nyelv gyakorlására és minden szempontból. Ráadásul ott rendes fizetést fogunk kapni. Abból majd itthon megalapozhatjuk a jövőnket. Komoly ajánlással térünk haza, ami azt jelenti, hogy biztos munkahelyünk lesz. Mindez a jövőnket illetően óriási esély az elindulásra – taglalta a pozitívumait Franco.

– Értem én, és sok sikert kívánok hozzá nektek.

– Meglátod, gyorsan el fog telni ez az időszak.

A nap további részét igyekeztek a körülményekhez képpent boldogan eltölteni, hogy a szép emlékek maradjanak meg. Késő estig a parton voltak, majd másnap reggel könnyes búcsút vettek egymástól. Alina nem is ment haza, hanem egyből Ninát kereste fel.

– Mi történt Alina? – kérdezte Nina, mert látta kisírt szemét.

Ő elmesélte a történeteket, miközben tovább sírdogált. Nina magához ölelte barátnőjét és úgy próbálta vigasztalni.

– Figyelj! Nem lesz könnyű tudom, de ha igazán szeretitek egymást, akkor ki kell bírnia a kapcsolatotoknak.

– És ha nem jön vissza?

– Nem akarlak hiú ábrándokban tartani, sajnos ez is benne van. Nem lehet tudni, hogy fog alakulni a kintléte. Az is lehet, hogy haza jön érted és együtt mentek el, ha annyira bejön neki Amerika.

– Persze, bármi lehetséges. Őt is megértem és örülök a sikerének, csak annyira váratlanul ért, még fel kell dolgoznom – mondta elkenődve, miközben a szemeit törölgette Alina.

– Gyere, menjünk el a kedvenc fagyizónkba – javasolta Nina.

– Rendben, csak kicsit összeszedem magam.

Az egész napot a városban töltötték, hogy Alinának elterelődjön a figyelme. Bejárták a múzeumot, hűsöltek a park lombos fáin alatt. A színes kavalkád kizökkentette gondolataiból és lassan túltette magát a váratlan esemény nehézségein. Sokat gondolkodtak arról, hogy mit fognak csinálni, ha végeznek tanulmányaikkal.

Egy évük volt már csak hátra az egyetem elvégzéséig. A lányoknak a büntetőjog nem igazán felelt. Így az ügyvédi, ügyészi munka, illetve ezen a vonalon való elhelyezkedést kizárták. Emiatt úgy gondolták, hogy vállalati jogász állást keresnek majd inkább.

Ninának szerencséje volt, mert ahol a szülei dolgoznak éppen nyugdíjba készült a cég jogásza. Már beszélgettek is vele, hogy jó lenne, ha megvárná amíg Nina végez. Beleegyezett és vállalta, hogy a lányt még betanítja.

Alina reménykedett, hogy addigra majd csak talál valami lehetőséget ő is. Nála még az is felvetődött, hogy kimegy később Franco után.

Sergio és Nina elhatározták, hogy szűk családi körben meg fogják tartani az eljegyzést, nem húzzák tovább az időt és az egyetem elvégzését követően összeházasodnak.

A fiú kiváló tanulmányi eredményére tekintettel, helyben már felajánlottak neki egy bírói állást, ahol a gyakorlatát is töltötte.

Időközben öccse elkezdte az orvosi egyetemen való képzést. Igyekezetével rögtön az elsők közé került. Úgy gondolta, hogy későbbiekben a sebészeti szakot fogja felvenni. Az oktatás mellett, keresett munkát és dolgozott, ahogyan azt bátyjától látta. Így könnyebb lett a család anyagi helyzete.

A húga mindig szeretett olvasni és írni, ő az újságírói pálya felé kacsingatott. Neki azonban még volt két éve a felvételiéig. A bizonyítványai végig jelesek voltak. Bízott abban, hogy majd ő is eléri kitűzött célját. Édesanyja és testvérei jó példával jártak előtte. Látta, hogy keményen meg kell dolgozni az életben mindenért. Szorgalmával kitűnt az osztálytársai közül. Néha csúfolták is ezért, ami rosszul érintette. Ennek ellenére hozzá fordultak segítségért, ha nem tudtak valamit. Ez mindig örömmel töltötte el és arra sarkalta, hogy még jobb legyen.

Édesanyjuk, nagyon büszke volt gyermekeire, akik sok örömmel gazdagították életét. A férje elvesztésének fájdalma és hiánya azonban örök sebet ejtett a szíven.

HATODIK FEJEZET

A nyári szünetben, egy kora reggel Sergio beállított Ninához vörös rózsa csokorral a kezében.

– Jó reggelt édes szerelmem – és boldog mosollyal az arcán nyújtotta át a virágot.

– Sergio! Te, hogyhogy ilyen korán itt vagy? – kiáltott fel meglepetten Nina.

– Öltözz, gyorsan! Ma nagyon komoly dolgot kell elintéznünk – mondta és kajánul mosolygott tovább.

– Mit találtál ki?

– Csak gyere velem és majd meglátod.

Nina átöltözött, de nagyon furdalta kíváncsiság, hogy hova viszi a barátja.

– Mehetünk, kész vagyok – szólalt meg örömtől sugárzó arccal.

Sergio kézen fogta és elindultak a város központja felé. Útközben csak somolygott és nem szólt semmit.

– Na, mond már hová megyünk?

– Nem mondom, mert akkor nem lesz meglepi – válaszolta.

Nina először azt hitte, hogy kirándulnak majd valahová. Láta, hogy a városfelé igyekeznek, így el sem tudta képzelni, hogy ott mit akar.

A főtéren rengeteg üzlet sorakozott egymás után. Odaérve Sergio betuszkolta egy ékszerüzletbe.

– Válassz egy eljegyzési gyűrűt kérlek – súgta a fülébe Ninának.

A lány majd elájult, olyan váratlanul érte. Csak nagy kerek szemekkel kérdően nézett a fiúra.

– Azt szerettem volna, hogy olyan legyen, ami a te ízlésednek megfelelő. A gyűrű méretét sem tudtam pontosan és nem akartam olyat venni, amit még alakítani kell későbbiek során, vagy nem tetszik neked – magyarázta.

– Ó, de drága vagy! – kiálltot fel a lány és megcsókolta.

– Ha itt nem találunk olyat, amit szeretnél akkor addig megyünk, ameddig meg nem lesz az igazi. Válogass nyugodtan.

Több üzletet is végigjártak, vagy a méret nem volt megfelelő, vagy a forma. Eközben már délfelé járt és a közeli étterembe bementek ebédelni. Nina kicsit csalódott volt, hogy ilyen nehezen találják. Ez az arcán is látszott.

– Ne aggódj édesem, ha itt nem találunk, akkor átmegyünk a szomszédos városokba is, ha kell.

– Már azon gondolkodtam, hogy talán én vagyok válogató?

– Nem, egyáltalán nem.

– A filmekben ez olyan egyszerűen megy – mondta elszomorodva.

– Igen, kedves leendő menyasszonyom, de az a filmekben van, ez pedig a valóság – válaszolta, miközben kezeit megfogva megcsókolta azokat.

–Ezért nem vettem a bátorságot, hogy vegyek valamilyet.

– Hú én ezt nem is gondoltam. Azt hittem, hogy a kiválasztott gyűrűből minden méretben tartanak. Közben, mindegyikből csak egy - két darab van, aztán vagy jó vagy sem.

– Egy egész életen át kell majd viselned. Jól meg kell gondolnod. Időnkbe belefér – biztatta mosolyogva Sergio.

Az ebéd elfogyasztása után tovább nézelődtek a boltokban. Végre találtak egy olyan üzletet, ahol volt megfelelő méretben olyan gyűrű a Nina ujjára, amit szeretett volna. Nagyon megörültek neki. A kis ékszerdobozt a gyűrűvel Sergio a zsebébe süllyesztette. Nina sóvárogva nézte, legszívesebben már rögtön az ujján is hagyta volna. A fiú, mosolyogva konstataálta Nina érzéseit.

– Szerelmem ezt, csak a hivatalos eljegyzés alkalmával kapod majd meg.

– Köszönöm! – súgta, miközben könnyes szemmel ölelte át.

– Az életemnél is jobban szeretlek Nina!

– Édes szívem, köszönöm, hogy vagy nekem!

– Mikor legyen az eljegyzésünk?

– Valamelyik hétvége mindenkinek jó lesz nem? – kérdezett vissza Nina.

– Igen, még nekem is. Szabadnapot kérek rá – válaszolta mosolyogva Sergio.

– Nálunk kellen tartani, mit szólsz hozzá? – kérdezte Nina.

– Nekem jó, mert nálunk nem sok hely van és nagy lesz a család, de akkor majd a szüleiddel egyeztessük.

– Én szeretném, ha Alináék is ott lennének, tudod nekem olyan, mintha a testvérem lenne.

– Persze kedvesem tudom, ez természetes.

– Akkor én este megbeszélem a szüleimmel.

– Rendben édesem – mondta boldogan.

Munka után Nina a szüleit vacsorával várta, szépen megterített. Szerette volna az alkalomhoz illően megbeszélni velük ezt a fontos dolgot. Az édesanyja ért haza előbb és meglepődött.

– Húha! Azt hiszem fontos mondanivalód lesz a vacsoránál Nina – mondta mosolyogva.

– Igen anya – válaszolta csillogó szemekkel.

Nemsokára megérkezett édesapja is, és az asztalhoz ültek. Nina örömmel mesélte a nap eseményét. A szülők boldogan hallgatták, hogy lányuk hamarosan férjhez megy. Szerették Sergiot, megbíztak benne.

– Kislányom nekem elég egy hét a készülődésre, ha a többieknek is jó, lehet jövőhét szombat, egy ebéddel egybekötve – szólalt meg édesanyja.

– Természetesen, nekem is jó – szólt hozzá édesapja.

– Megbeszélem velük. Nagyon szépen köszönöm, hogy vállaltátok! – és átölelte, megpusztilta szüleit.

Egyeztettek Sergio családjával és Alináékkal. Az időpont mindenkinek megfelelő volt. Alináék vállalták az eljegyzési torta készítését. Sergio édesanyja, Lucia pék boltban dolgozott, így a sós süteményt ő viszi majd az ünnepi alkalomra. Nina saját kezűleg süített különböző édes tésztákat. A főételt Augusto és Sara állította elő.

Az emlékezetes napon, csodálatos idő volt. A nap melegét lágy szellő hűsítette. Ezért kint terítették meg a szabadban. Alina szüleivel hamarabb érkezett, így ők segédkeztek ebben. Az ünnepi asztal készen állt, amikor Sergio és családja megjött. Rövid ismerkedést és beszélgetést követően a társaság helyet foglalt.

Mielőtt elkezdtek volna az ebédet Sergio felállt.

– Kedves szeretteim! Mindannyian nagyon drágák és fontosak vagytok nekem, jól tudjátok. A legdrágább azonban nekem, a szívkirálynőm Nina.

– Augusto bátyám! Szeretném lányodat feleségül kérni.

– Sergio fiam! Nagyon megszerettünk téged és boldogan járulok hozzá kérésedhez.

Ekkor letérdelt Nina elé, elővette a kis ékszeres dobozkát és felnyitotta. A nap fényében szikrázóan ragyogott benne a kiválasztott gyűrű.

– Nina, kedvesem! Hozzám jössz feleségül? – kérdezte könnybe lábadt szemekkel.

– Igen, szerelmem! – válaszolta, miközben az ő szemébe is könnyek szöktek.

Sergio az ujára húzta a gyűrűt, majd megcsókolták egymást. Mindenki tapsolt örömeiben, majd pezsgővel koccintottak a nagy eseményre.

Jóízűen elfogyasztották az ebédet, majd a menyasszony felvágta a tortát.

– Kedves jegyesek! Nekünk is van egy meglepetésünk, ha elfogadjátok és nincs más szándékotok a jövőre nézve – szólalt meg Augusto.

Tagra nyílt szemekkel figyelt mindenki.

– Itt ez az apartman, amit nektek szántunk. Saját ízléseitekre újítsátok fel, legyetek nagyon boldogok benne, ahogyan a nagyszülők is. Beköltözhetnek, amikor úgy gondoljátok.

Óriási örömmel fogadták el a fiatalok. Hatalmas segítség volt ez számukra, hogy nem kell albérletbe költözniük. Lakás vásárlásra meg nem is gondolhattak egyelőre.

Vidám társalgások közepette telt el a délután. Megbeszéltek, hogy a nyári szünetben neki is látnak a felújításnak és ha minden sikerül, akkor ősszel már be is költözhetnek.

A nyár folyamán, ehhez minden segítséget megadtak a családjaik és persze a barátok is megfogták a munka végét. Az utolsó tanévüket már úgy kezdhették el, hogy minden készen állt az új életük megkezdéséhez.

Alina és Franco rendszeresen tartották a kapcsolatot. A távolság, hogy nem találkozhatnak komoly próbatétel elé

állította a fiatalokat. Az időszak nagyrészen túl voltak és már számolták visszafelé, hogy csak négy hónap van hátra. Tervezgettek, ha Franco hazatér már megtartják az eljegyzést. A munkahelyük stabilizálódását követően pedig összeházasodnak.

Az egyik nap éppen Skype - on beszélgettek, amikor Alina a háttérben azt látta, hogy egy lány érkezett hozzá.

– Megjöttem Franco – szólalt meg.

– Mindjárt – válaszolta.

– Ki ez a lány? – kérdezte Alina.

– Ja, csak az egyik csoporttársam, Sabina.

– Ilyen későn?

– Most van ideje, hogy egy projektet átbeszéljünk. Segítek neki.

– Értem.

– Ha nem baj, akkor, most elköszönök, majd hívlak. Puszi.

– Rendben, Puszi.

Alinának nem tetszett ez a szituáció, mert kissé hamisnak érezte. Bízott ugyanakkor Francoban és elhessegette magától a gondolatokat, melyektől nem volt boldog. Talán csak nem most kezd el majd féltékenykedni, tette helyre magát.

– A barátnőd volt? – kérdezte Sabina.

– Igen – válaszolta szűkszavúan Franco.

- Miért hitegeted? Mikor mondod meg neki, hogy nem mégy haza?
- Ez nem olyan egyszerű Sabina – válaszolta.
- Hoztál egy döntést, vagy nem?
- Igen, de ... annyira vár haza és a közös jövőnket tervezi.
- Ja, akkor menj haza, gondolom, nem egyedül tervezi, hanem veled!
- Légy türelemmel kérlek.
- Most valamelyikünket nagyon átvered, ugye tudod? Meddig legyen még türelmes? Tudod mit! Én most elmegegyek és szólj, ha döntöttél véglegesen. Addig pedig engem hagyj békén!
- Kérlek ne! Holnap beszélek vele.
- Na persze! Ezt már ismerem. Szia! – és becsapta maga után az ajtót.

Franco érzelmileg őrlődött a két lány között, mert nem tudott választani. Mindkettőt szerette és már több hónapja halogatta az igazságot Alina előtt. Carlos is borzasztóan megharagudott rá ezért, szinte alig beszéltek. Ő haza fog menni a kedveséhez. Úgy érezte magát, mint akit sarokba szorítottak. Sokszor végig gondolta, hogy mi vár rá, ha hazamegy Alinához ezért is ment bele a tervezgetésbe. A másik oldalról viszont, nagyon jól érezte magát Amerikában, mintha otthonra talált volna. Kecsegtette a maradás lehetősége, valamint a karrierjének építése. Úgy ítélte meg, hogy ott több esélye van, jobban keresne és minden elérhetőbbé válna számára.

Sabina eldöntötte, hogy kint marad az egyetemet ott fejezi be. Neki csak az édesanyja élt Almeriában. Megbeszéltek, hogy ott ő eladja a házat és kiköltözik a lányához a könnyebb élet reményében.

Szerette a lányt, nagyon egy húron pendültek és a munkában is nagyon jól kiegészítették egymást. Sok érv szólt Sabina mellett, de nagyon sajnálta Alinát. Hiszen ő volt az első szerelme. A távollét csökkentette az egykori fellángolást Franco szívében. Szinte úgy érezte, mintha csak barátok lennének. Ezért tudott Sabina irányába fordulni érzelmileg. Vele mindent tökéletesnek érzett ugyan, de az első szerelmet sohasem lehet elfelejteni. A tépelődése nagyon megviselte őt is, és érezte nem mehet így tovább.

HETEDIK FEJEZET

Nina napokon át látta, hogy Alina frusztrált valami miatt, de hiába kérdezte. Végül elmesélte a történeteket Francoval.

– Nézd, tízen mentek ki, nyilván lányok is voltak közöttük, ez nem jelent semmit – mondta Nina.

– Igen, de azóta már el telt egy hét és nem jelentkezett.

– Biztosan elmondja majd, hogy mi volt az oka.

Próbálta nyugtatni barátnőjét, bár furcsa egybeesésnek tartotta ő is. Délután kapott sms - t Francótól, hogy este majd hívja skype – on, így egy kicsit megnyugodott Alina.

Másnap nem ment be az egyemre. Nina nem tudta mi történt és nagyon aggódott érte. Emlékezett rá, hogy Francoval beszélt este és balsejtelmei támadtak. Alig várta, hogy az előadásnak vége legyen és rohant Alinához.

Kialvatlan és kisírt szemekkel nyitott ajtót neki. Elmesélte, hogy a fiú kint akar maradni és hogy egy ideje már Sabinával van. Nem tudott dönteni, azért nem mondta. Addig nem akart szakítani, amíg bizonytalan volt. Nina nem tudott hova lenni meglepettségében. Átölelte barátnőjét, aki zokogva mesélte a történeteket. Egy hang sem jött ki torkán, azt sem tudta, mit mondjon Alinának. Annyira megdöbent, hogy teljesen összezavarodtak a gondolatai. Kellott egy kis idő, amíg őneki is sikerült összeszednie magát.

– Nagyon sajnálom – súgta oda halkán.

- Hogy tehette ezt? – mondta tovább zokogva.
- Ne sírj, nem érdemli meg.
- Tudom, de annyira fáj! Azt hittem, bízhatok benne és komolyan gondolja.
- Nem volt szép tőle, addig nem kellett volna belemennie a másik kapcsolatba, ameddig veled be nem fejezi.
- Nekem sem kellett volna azt hiszem egyáltalán belemenem mélyebben ebbe az egészbe. Tudhattam volna, hogy a távkapcsolat nem működik, csak azt hittem van kivétel – mondta könnyes szemeit törölgetve Alina.
- Igen, de olyan szépen alakult, hogy én sem gondoltam ezt Francoval kapcsolatban – tette hozzá Nina.
- Carlos is kint marad?
- Nem ő hazajön a kedveséhez. Az övék egy igaz szerelem, ami kitartott. A miénk meg csak egy fellángolás volt, már látom.
- Tudom, nem könnyű, de próbáld meg elfogadni a döntését és elengedni őt. Ne emészd magadat miatta. Hidd el neked is el fog jönni az, akinek csak te kellesz.
- Szerinted ezekután, még megfogok tudni bízni valakiben?
- Fogsz tudni olyanba, aki nem ad okot bizalmatlanságra, és a szeretet érzése ezt a fájdalmadat, majd begyógyítja.
- Még sokáig beszélgettek és Nina tovább vigasztalagatta Aliánát. Késő este ért haza, Sergio kezdett aggódni miatta.

– Hol voltál édes gyöngyöm? – kérdezte, miközben magához ölelte kedvesét.

Nina elmesélte az Alinával történeteket.

– Hát ez nagyon meglepett, szegény lány. Nem ezt értemeltem, nagyon sajnálom. A Francoról nem gondoltam volna – mondta Sergio.

– Teljesen kiborult.

– Meg tudom érteni – tette hozzá a fiú.

– Hogyan tudnánk neki segíteni, hogy eltereljük kicsit a figyelmét? – kérdezte Nina.

– Talán el kellene utazni valahová egy pár napra.

– De jó ötletet adtál szívem, igazad van. Talán a más közeg kizökkentené és hamarabb túl lenne rajta.

– Tudok kivenni szabadnapot, ha akarjátok. Nem tudom, hogy lenne jobb, ha csak ketten mennétek, vagy elkísérnélek benneteket?

– Majd felvetem neki és megbeszéljük, de köszönöm neked, hogy ilyen megértő vagy – és megpuszilta vőlegényét.

Másnap Nina megkérdezte Alinát.

– Figyelj volna kedved a hétvégén elutazni valahová?

– Aranyos vagy köszönöm, de most semmiképpen. Sok a tanulnivaló, nem akarom, hogy ez a trauma az eredményeimben is meglátszódjon. Talán pár hét múlva beszélhetünk róla.

– Rendben, fejben tartom – mondta Nina mosolyogva.

Úgy két hónap elteltével, túl voltak az első dolgozatokon és kicsit fellélegezhettek. Alina is oldódott már ez idő alatt.

– Nina! Hogy is volt az a javaslat a kirándulással?

– Hát elmehetünk hétvégén, mert utána a vizsgákra kell koncentrálni.

– Szuper, hová menjünk?

– Te döntesz – válaszolta Nina mosolyogva.

– Én Granadába mennék. Nincs túl messze és még sosem voltam. Nagy a nyüzsgés a városban. Jól ellennék ott.

– Biztos, hogy oda szeretnél menni?

– Igen, azt hiszem segítene a lezárásban.

– Rendben, akkor foglalok szállást.

– Sergio is jön?

– Ő akkor azt mondta, hogy te dönts el, ha akarjuk szívesen elkísér minket, de ha ketten akarunk menni, az sem baj megérti.

– Milyen rendes srác. Jó lenne, ha ketten mennénk.

– Gyere nézzünk utána a szállás lehetőségének és foglaljuk le.

A hétvégéig mindent sikerült elrendezniük. A belvárosban csodálatos helyen találtak szállást.

Még szombat délelőtt folyamán elfoglalták a szobájukat. Az épület U alakú volt és az ablakok a szálloda belső udvarára néztek. Csendes, a sok fától és virágtól kifejezetten

tiszta, kellemes levegő áramlott be. Igazi felüdülést jelentett számukra. A főtéren sétálgattak, majd megebédeltek az egyik étteremben. Tovább nézelődtek és ismerkedtek a várossal. Alina szomorúan mélyedt el gondolataiban. Nagyon melegen sütött a nap. A közeli pavilonban vettek fagylaltot, hogy hűsítsék magukat.

– Nézd ott, azt a fákkal tele ligetet, milyen jó árnyékosnak látszik. Oda megyünk? – kérdezte Nina.

– Persze, menjünk nézzük meg.

Hatalmas zöldterületen kiépített park. Csak akkor látták, amikor közelebb mentek hozzá. Olyan volt, mint egy arborétum, a közepén egy óriási szökőkúttal. Mindjárt le is ültek a közelébe egy árnyas padra. Átadták magukat a csendnek és szemet gyönyörködtető látványnak, valamint a fagylalt mesteri ízének.

– Jó pihenést kívánok, kedves hölgyeim. Micsoda kellemes meglepetés.

Hallották a hátuk mögül, az ismerősnek tűnő hangot. Megfordultak és lám – lám kit hozott eléjük a sors.

– Szervusz Omar! Hát te? – köszöntötte mosolygósan Nina.

Alina is felkapta fejét, ez nem lehet igaz, hogy pont itt kibe botlanak bele gondolta.

– Itt időzöm pár napot. Leülhetek hozzátok? – kérdezte vidám mosollyal az arcán.

– Persze, gyere. – mondták egyszerre a lányok.

– Miért tűntél el, olyan gyorsan egyik napról a másikra az egyetemről? – kérdezte Nina.

– Ezt, majd egy más alkalomkor mesélem el – válaszolta.

– És ti?

– Ez egy terápiás hétvége – válaszolta Alina, miközben könnyek szöktek szemeibe.

– Hogyhogy? Mi történt, ha megkérdezhetem?

Ugyanis látta Alina szemeiben a szomorúságot és az épp csak megjelenő könnycseppet.

– Franco, a barátom kiment Amerikába tanulmányi útra és kint felejtí magát, úgy döntött. Nem rég szakítottunk.

– Nagyon sajnálom Alina – mondta.

Omar, valóban sajnálta Alinát, átérezte fájdalmát. Nina azonban a szeme felcsillanásából meglátta, azt a remény sugarat, ami tagadhatatlanul megjelent benne.

– Lassan már kezdem lezárni magamban – tette hozzá szomorúan, de nem mert Omarra nézni.

– És ti Nina, hogy vagytok Sergioval?

– Köszí szépen, nekünk megvolt az eljegyzésünk és a diploma után az esküvőt is megtartjuk.

– Ennek nagyon örülök, szívből gratulálok nektek.

– Köszönjük – válaszolta mosolyogva Nina.

– És te? Csak így egyedül? – kérdezte Nina.

– Igen, én még várok az igazira – válaszolta és folyamatosan le nem vette a szemét Alináról.

– Ez igen! Kitartó vagy! – mondta Nina.

– Tudjátok létezik egy olyan mondás, hogy „nem az, az igazi, akivel együtt tudsz élni, hanem az, aki nélkül nem tudsz élni”.

– Ez milyen nagy igazság! Nem ismertem – szólalt meg Nina.

– És miért nem vagytok akkor együtt? – kérdezett tovább Nina.

– Barátja van, illetve... volt. Talán..., nemsokára eljön az én időm is, ha úgy akarja – válaszolta kicsit bizonytalanul.

Nina fejében teljesen összeállt a kép. Somolygott is magában. Alina csendes hallgató volt, gondolatai össze – vissza csapdostak. Nem is igazán figyelt Omarra, rá se mert nézni szinte. Fel sem fogta, mi zajlik körülötte. Olyan zavarban volt megint a férfi közelsége miatt. Újra különös érzések kerítették hatalmába, amit magának sem tudott megmagyarázni, de nem is akart. Omar látta Alinán, hogy még nincs túl a csalódáson. Ezért tisztelettudóan elköszönt tőlük.

– Örülök a találkozásnak, vigyázzatok egymásra – mondta, majd felállt és elment.

– Alina! Tisztában vagy vele, hogy Omar miket mondott itt? Egy szót sem szóltál. Komoly, intelligens és halálosan szerelmes beléd. Látod neki csak te kellesz – folytatta volna még, de barátnője közbe vágott.

– Nina! Kérek, ne most...! Nem tudok még ezekről beszélni veled sem. Időre van még szükségem. Magam sem vagyok tisztában az érzéseimmel, le kell tisztulniuk.

– Rendben, értem. Akkor megyünk tovább? Arra még nem voltunk – mutatott az ujjával a liget túloldalára.

Elindultak és nem is olyan messze meglátták a színházat, ami pazarul nézett ki.

– Veszünk jegyet estére? – kérdezte Nina.

– Vezetünk, úgy látom, valami vidám darabot adnak. Nézzük meg – válaszolta Alina.

Nagyon jól érezték magukat az előadás alatt, sokat nevettek. Másnapra, sokkal jobban érezte magát Alina. Az a nyomasztó érzés elmúlt róla és egész felszabadult lett. Nézelődtek a városban és vásároltak kis ajándékokat a családtagjaiknak.

A következő hónapok a vizsgákra való felkészülésről szóltak. Nina sietős léptekkel igyekezett az egyik üzletbe vásárolni. Omar, pedig kifelé jött. Annyira el voltak gondolataikba mélyülve, hogy észre sem vették egymást. Amikor a férfi elhaladt Nina mellett, akkor fedezte fel a lány kilétét.

– Nina! – szólt utána.

A lány megfordult, hogy ki szólította meg.

– Szia Nina! Ne haragudj, látom sietsz, de lenne rám pár perced? – kérdezte tőle.

– Szia Omar! Nem figyeltem, persze – válaszolta.

– Hogy van Alina?

- Már jobban, úgy gondolom, de bezárta szívét a csalódás
- válaszolta.
- Igen, megértem. Tudod... kezdte el a férfi.
- Tudom – folytatta Nina és mosolygott hozzá.
- Akkor..., megadnád a telefonszámát? – kérdezte mosolyogva.
- Szívesen, örömmel.
- Köszönöm.
- Én szorítok értetek, de neked kell utat nyitni a szívéhez.
- Bízom benne, hogy sikerül és köszönöm a támogatásodat, ez nekem is erőt ad.

A telefonszám átadását követően, elköszöntek egymástól. Omar boldogan lépkedett az autójához, úgy érezte lesz esélye Alinánál. Egész este ábrándozott és próbálta végig gondolni a találkozásukat.

NYOLCADIK FEJEZET

Omar elgondolkodott rajta, hogy hová hívja el Alinát. Szeretett volna hosszabb időt vele tölteni kötetlenül. Arra gondolt, hogy nem messze van egy kis község Gérgal a hegy lábánál. Ő már többször volt ott kirándulni a hegyekben. Fel is hívta, hogy szombaton menjen el vele oda.

– Szia Alina! Omar vagyok.

– Szia Omar! Hát te? Honnan tudod a telefonszámomat?

– Ne haragudj, hogy zavarlak. Ninával összefutottam a múltkor és elkértem tőle. Baj?

– Nem! Dehogy! Csak szerfelett meglepődtem.

– Alina, szeretnék veled találkozni és több dologról is beszélgetni. Szeretném, ha adnál rá lehetőséget.

– Szívesen találkozok veled.

– Úgy gondoltam, hogy a hétvégén, ha jó neked a szombati nap, akkor elmennénk kirándulni.

– Jó a szombat. Mire gondoltál, hová?

– Én kocsival felveszlek és egy kis közeli községbe Gérgálba. Kirándulgatnánk a hegyekben, ha van hozzá kedved.

– Persze, jó ötletnek tartom. Akkor túrázáshoz öltözök – mondta.

– Köszönöm! Kilenckor ott vagyok nálad.

– Jó lesz, várlak.

Omarral madarat lehetett volna fogatni, olyan boldog volt. Alina elcsodálkozott, de valahol a lelke mélyén érezte, hogy dolguk van a férfival. Elodázhatja ugyan, de el nem kerülheti ezt a beszélgetést. Tetszett neki, hogy a kirándulást választotta egy kötetlen helyszínen, egy kötetlen beszélgetéshez. Elmesélte Ninának a meglepő telefont, barátnője csak mosolygott.

– Tudod Nina, ez olyan furcsa. Mindig is szimpatikus volt nekem Omar, első perctől kezdve lenyűgözött. Ugyanakkor mégis azt éreztem, hogy jobb tőle távol maradni, de nem tudom az okát. Ezek az érzések mindig egy kavart okoztak bennem, ha megláttam, vagy a közelembbe került.

– Igen észrevettem. Jó lesz, ha tudtok beszélgetni, majd meglátod. Letisztulnak jobban az érzéseitek.

– Azon gondolkodtam el, hogy lehet a Franco iránti fellángolásom egy menekülés is volt egyben előle?

– Igen, még az is előfordulhat. Annyira szeretted volna, hogy legyen barátod. Franco épp útba jött az igaziig, annak pedig még nem jött el az ideje. Ezért nem maradtatok együtt. A sors könyvében nem Franco volt megírva, de így neked egy tapasztalattal több. Hidd el, előbb – utóbb meg fog jönni a válasz mindenre.

– Olyan jó lenne egy kicsit belelátni ezekbe a dolgokba, hogy mi miért történik. Egyáltalán szükséges, vagy csak magunknak okozzuk?

– Egyszer nekem megmutatták, de vannak aranyszabályok, amiket be kell tartani.

– Tényleg? Hogyan? Elmondod nekem? – kérdezte nagy érdeklődéssel Alina.

– Hú, hol is kezdjem? – kérdezte tanácstalanul Nina.

– Az elején, mert én semmit nem tudok ezekről a dolgokról.

– Szorítkozzunk a te történetedre. Mielőtt leszületünk, az angyalok segítségével, készítünk egy élettervet. Az életünk során vannak olyan fix pontok, aminek mindenképpen be kell következnie. Ezek lehetnek konkrét időpontok, vagy egy bizonyos idő intervallumot hagyva a beteljesedésnek. Az életünk többi történése, a mi szabad akaratumkon múlik. Sors függő, hogy ki többet, ki kevesebb ilyen fix pontot épít be. Nekünk más az idő itt a Földön és a mennyei világban, igazából ott nincs is. A Föld körül viszont létezik egy időhaló, amihez kötődnek ezek a fix pontok.

– De érdekes – hallgatta figyelmesen tovább Alina.

– Amikor leszületünk, minden elfelejtődik, amit a fenti világban elterveztünk.

– Kár, pedig mennyivel okosabbak lennénk – vágott közbe.

– Ez Isten ajándéka, hogy a felejtés fátylával születünk le. Hiszen egy teljesen új lappal indíthatjuk az életünket. Kappal egy új esélyt arra, hogy jobbá legyünk. Ezért kutakodni és kíváncsiskodni a múltunkkal kapcsolatban tilos és bűn.

– Ezt nem értem – mondta tágra nyílt szemekkel.

– A szeretet törvényét kell betölteni mindenkinek és ebben kiegyenlítődni mindenkivel. Gondolj bele, hogy valakinek

az életed során nem tudsz megbocsájtani és nagy haragot viszel át a túlvilágra vele kapcsolatban. Azt valamelyik következő életben szeretetben, ki kell egyenlíteni. Hogyan tudnád ezt megtenni, ha emlékeznél rá, hogy mit követett el ellened?

– Ez igaz! Már értem – és nagyban bólogatott hozzá.

– Ezért nagyon fontos, hogy még életünkben tudjunk megbocsájtani mindenkinek. Ne vigyünk át haragot a lelkünkben senki iránt.

– Azta! Kezd összeállni a kép. Mi van, ha a szabad akaratunkkal, mivel elfelejtjük és nem tudunk róla, meghíúsítunk egy ilyen fix pontot? Ezek egyáltalán mik lehetnek? – kérdezett tovább Alina.

– A fix pontok például egy házasság, akivel leszületés előtt megegyeztek, hogy együtt fogjátok leélni az életeteket. Bármi lehet egyébként, amit a lélek abban az életében kijelöl. Ezeket azért nem lehet meghíúsítani, mert mindenki mellett van egy őrangyal, aki segít abban, hogy az életében felvállal feladatát el is tudja végezni. Ha ez nem történik meg, akkor az egy elvesztegetett élet lesz.

– Kik az őrangyalok?

– Olyan magasan fejlett lelkek, akik már nem születnek vissza a Földre és ezt vállalják fel feladatnak. A mennyei világban is létezik hierarchia. Sok fajta és rangú angyal létezik. Mindenkinek meg van a saját hatásköre és munkája. Azt szokták mondani, hogy amint lent, úgy fent.

– Fel lehet venni velük a kapcsolatot? – érdeklődött folyamatosan.

– Igen és érdemes, mert gondolat útján lehet kommunikálni velük. Sokat tudnak segíteni döntéseknél, hogy a számunkra jót hozzuk meg. Jövőt nem szabad kérdezni, de nem is mondanak, pont a szabad akarat miatt.

– Miért?

– Van, hogy tudatlanságunk, vagy akaratosságunk miatt más irányt választunk az általuk kijelölt jó lehetőségnél. Így nekik is módosítani kell az „A” variánsról a „B” variánsra. Így egyik napra, amit mondanának már a másik nap lehet nem lenne igaz. Mindig a legjobbat akarják nekünk. Ha beavatkozunk rossz irányba, akkor nekik is módosításra van szükségük, hogy újra a helyes úton legyünk.

– Hát...– mondta Alina, miközben megvakarta fejét.

– Jó, mondok egy példát. Te úgy indulsz el a boltba, hogy a legjobb, súroló szert akarod megvenni a takarításhoz a lehető legolcsóbban. Jön egy olyan sugallat, hogy melyik boltba, vedd ezt meg, ez az „A” verzió. De, te nem odamégy mert messze van, hanem szabad akaratodból, csak egy közeli boltba beszaladsz, hogy biztosan ott is van. Persze nincs, de ők ezt tudják, jön a „B” verzió. Hasonló adottságokkal rendelkező súroló szert, éppen akkor akciózák le neked.

– Ez fantasztikus, hogy így működnek a dolgok. Akkor ezért nincsen véletlen sem – vette fel Alina.

– Igen, így van! Mindenkinél az lenne a cél, hogy az élete alatt, amit kitűzött azt végig vigye. Az idő gyorsan elszalad itt a Földön, ha nem a leloptimálisabb utat választja ehhez, akkor nem lesz rá ideje, hogy befejezze. Az élethossz

mindenkinél adott, ahhoz mérten mennyit vállalt fel. Amennyiben a szabad akaratával folyton más irányt vesz fel, olyan mintha egy labirintusba keringene. Ilyenkor vannak azok a kellemetlen tapasztalások, amelyek nem voltak benne az életútjában valakinek és magának szerezte be. Fent látják ezt, ezért mindig igyekeznek a legrosszabb helyzetből is a legjobbat kihozni angyali vezetésekkel.

– Ebben segít az őrangyal is igaz? Ezért jó, ha van kapcsolat vele, már értem. Hogyan lehet ezt elérni? – ki nem fogyott a kérdéseiből Alina.

– Igen, ő a születésünktől, a halálunkig velünk van. A legegyszerűbb – meditációban - imában kérni. Minél gyakrabban kommunikálsz vele, annál gyorsabb és tisztább lesz a kapcsolat.

– Láthatod is?

– Akinek az Úr megadja a szellemi látás ajándékát, az láthatja is.

– Hú! Rengeteg kérdés vetődött fel bennem, amit mondasz, mindig újabb és újabb kérdéseket hoz elő belőlem.

– Azért mondtam, hogy egy hatalmas téma.

– Te Nina! Neked mikor volt ennyi időd, hogy mindezt megtanuld?

– Ez egy folyamat, hagytam magam Jézus által vezetni. Elém tettek azokat a könyveket, amiből az elméleti tudás megszerzéséhez volt szükségem. Az Úr adott hozzá bölcsességet, hogy megértsem. Ha kérdés maradt bennem, vagy kommunikáció útján, vagy álomban megmutatták.

– Ez nagyon szuper. Köszí szépen, most sokat tanultam tőled, még emésztegetnem kell – mondta mosolyogva Alina.

– Örülök, ha segíthettem – válaszolt Nina és szeretetteljesen átölelte barátnőjét.

Szombaton reggel Alina izgatottan készülődött a kirándulásra. Omar korábban megérkezett hozzájuk és a kocsiban várt a lányra. Egyszer csak megjelent az ajtóban. A férfi szíve abban a pillanatban elkezdett hevesen verni. Tudta, ezen a napon sok minden eldőlhet.

Hamar odaértek Gérgálba.

– Szeretnél itt nézelődni egy kicsit, vagy vegyük az irányt a hegy felé sétálni? – kérdezte Omar.

– Szerintem, menjünk sétálni – válaszolta Alina.

Az idő kellemes volt és lombos fák árnyékolták be a turista utat. A szikrázó nap fénye néha megtörte őket. Jó ideje sétálgattak, gyönyörködtek a tájban. Beszélgettek az egyetemről, vizsgákról, munkáról és családról. Alina hirtelen témát váltott.

– Omar, elárulod, hogy miért tűntél el olyan váratlanul az egyetemről?

– Húha! Vágjunk a közepébe? – kérdezett vissza mosolyogva.

Alina nem értette és csak nagy szemekkel nézett rá.

– Van ott egy pad, üljünk le oda – javasolta a férfi.

– Rendben, azt hiszem jól fog esni egy kis pihenő.

Leültek a piknikasztalhoz és Omar a hátizsákjából elővette a teát és két poharat, majd öntött belőle.

– Nézd Alina, én jellememnél és koromnál fogva sem szoktam kertelni. Az egyenes beszéd híve vagyok. Amikor az egyetlenem lefelől megláttalak, olyan érzés kerített hatalmába, amit azelőtt soha senki nem váltott ki belőlem. Meglepődtem saját magamon, hogy egyáltalán létezik ilyen. Emlékszel, hogy segítettem a dolgozatnál neked?

– Igen, hogyan emlékeznek rendkívül csodálkoztam.

– Roppant elszégyelltem magam, mert ezt nem lett volna szabad megtennem. Megijedtem attól, hogy nem tudtam uralkodni a józan ész felett. Nem akartam se magamat, sem téged kellemetlen helyzetbe hozni. A legjobbnak láttam, ha felmondom az óraadói állást. Gondoltam, hogy ha nem találkozunk, akkor majd elmúlik.

– Megértelek.

– Tudod, nem múlt el! Egyre gyötrőbb lett a hiányod. Később megtudtam, hogy szakítottatok Francoval és láttam a fájdalmadat, ami hidd el nekem is nagyon fájt. Ám, be kell vallanom, hogy ugyanakkor felcsillant számomra a remény sugara. Ezért vettem a bátorságot, hogy felhívjalak.

– Köszönöm, hogy ilyen őszinte voltál velem. Engem is lenyűgöztél az első perctől fogva, de mégis éreztem feléd távolság tartást, amit nem tudok egyenlőre hová tenni. Nina és Sergio, olyan jól meg voltak. Én is rettentő módon vágytam arra, hogy legyen barátom. Ekkor toppant az életembe Franco. Már tudom, hogy bele se kellett volna mennem, hiszen semmi nem volt adott a kapcsolatunkhoz. Teljesen

más irányba futott az életünk. A rossz döntésnek mindig rossz a végeredménye is.

– Drága Alina! Adjunk időt magunknak, de szeretnék veled rendszeresen találkozni, ha neked is megfelel – és gyengéden megfogta a lány kezeit.

– Köszönöm neked Omar – válaszolta mosolyogva.

– Menjünk vissza ebédelni – javasolta a férfi.

Egymás kezét már el sem engedték visszafelé. A városban megebédelték és utána még vidám hangulatban sétálgattak, nézelődtek. Alina kellemesen elfáradt a hosszú nap után, de remekül érezte magát. Este, amikor lefeküdt pillanatokon belül el is aludt. Álmában messze járt térben és időben. Megébredését követően, tisztán emlékezett rá. Alig várat, hogy elmesélje Ninának.

Vasárnap kora reggel hívta a barátnőjét.

– Nina! Mikor tudunk találkozni ma? – kérdezte izgatottan.

– Átjöhetsz most, én is akartalak hívni, hogy milyen volt a tegnapi kirándulás. Hallom, hogy kissé fel vagy spannolva. Remélem jó híreket hozol – mondta nevetve.

– Rendben, akkor összeszedem magam és megyek.

Alina gyorsan elkészült, majd pár falatot bekapott és sietett át Ninához. Hamar elmesélte a kirándulását Omarral.

– Örülök nektek! Majd meglátod, hogyan alakul a kapcsolatotok, de én úgy érzem, hogy te is révbe értél – fűzte hozzá Nina boldogan.

– Egyenlőre úgy tűnik, hogy igen – válaszolta Alina mosolyogva.

– Képzeld, milyen érdekes álmom volt – folytatta.

– Na, meséld el!

– Olyan élesen emlékszem rá, mintha tegnap történt volna velem. Csak egy kép volt és érzések. Homokos, sivatagos helyszínen játszódtok, talán Afrikában. Az anya két gyermekével kísérte el férjét, aki egy nagyon régi típusú járműre, buszra szállt fel. Többen ültek már rajta. A gyermekek olyan három és ötévesek lehettek, fiúk. A kisebbiknek az anyja fogta a kezét, míg a nagyobb megpróbált sírva az apja után szaladni. Az asszony is sírt és borzalmas fájdalmat élt át, mert tudta soha többé nem látja férjét. Az egészben az döbbenett meg, hogy tudtam a nő én vagyok, a férfi Omar. Pedig teljesen másképpen néztünk ki, az akkori korunk és helyszínnek megfelelően.

– Aha! Most már értem – szólalt meg Nina.

– Tessék? Mit?

– Ez is egy korábbi életből felszakadt álom volt. Emlékszel? Meséltem, Sergionak is volt ilyen.

– Igen emlékszem.

– Abban az életetekben, valamilyen oknál fogva Omar ott hagyott benneteket. Ezzel benned komoly érzelmi gyötrődést és fájdalmat okozott. Ő ebben az életében szenvedte el ugyanazt irántad. Isten törvénye így egyenlíti ki. Most lehetőségetek van szeretetteljes élet leélésére együtt.

– Ezért érezhettem azt, hogy inkább maradjak távol tőle? Az akkori fájdalomból, szűrődhetett át valami a mostani életem érzésvilágába iránta? – kérdezte Alina.

– Igen. Ritkán, de előfordulhat. Ezek a bizonyítékok arra, hogy az egymást követő életek között, milyen ok – okozati összefüggések vannak. Megmutatja hogyan működik Isten szeretet törvénye a kiegyenlítődés és fejlődés útján.

– Ez csodálatos dolog – mondta Alina.

– Az Úr kegyelme, hogy beavat a titkok rejtelseinek megértésébe – válaszolta Nina.

KILENCEDIK FEJEZET

Sergio és a lányok az utolsó tanévük záró vizsgáira készülődtek. Szinte alig volt szabadidejük. Alinának már Omar is segített büntetőjogból felkészülni. Sokat jelentett a magyarázat szempontjából, hogy neki több éves gyakorlata volt már ebben a szakmában. Belelátott a nyomozati cselekményektől kezdve, egészen a bírói gyakorlatig az ügyek folyamataiba. Alina mindig figyelmesen hallgatta, miközben elmerült csodálatos kék szemeinek tükrében. Omar boldogan segített nemcsak neki, hanem Nináéknak is. Ilyenkor náluk ültek össze és megvitatták a problémásabb témákat.

Omar úgy tervezte, hogy a sikeres vizsgákat követően megkéri Alina kezét. Ő egyedül élt, szülei régebben meghaltak. Szép nagy kertesház maradt rá örökségül. Ebben szeretett volna családot alapítani. Ügyészként jól keresett, így folyamatosan újjátta fel a lakást. A kert szabad területét egy tájépítész segítségével alakította át modern stílusra. Ő egyedüli gyerekként hiányolta a játszótársakat. Elhatározta, ha megnősül legalább három gyermeket szeretne. Úgy gondolta, hogy harminchárom évesen, minden feltételt megteremtett a családalapításhoz.

Magas, sportos, jóképű és sármos férfi volt. Határozott, becsületos jellemnek nevelték szülei. A nők körében, mint egyedülálló férfi, kiváló parti lett volna mindenki számára. Sokan megkönyékezték, ki a jólét miatt, ki a karrier miatt, de átlátott rajtuk. Soha nem élt vissza előnyeivel. Még gimnazista korában komoly csalódás érte, ami kihatott a

későbbi életére. Sokáig nem bízott senkiben. Alina iránt érzett szerelem teljesen elvarázsolta. Nináékat nagyon megszerette és úgy tekintett ő is rájuk, mintha a saját családja lenne.

Az egyik napon késő esti órákban Omar beállított Nináékhoz. Sergio nyitott ajtót.

– Szia! Remélem nincs valami baj?

– Szia! Nem, nem minden rendben – válaszolta mosolyogva.

– Gyere be.

– Mi történt? – kérdezte Nina is.

– Ne ijedjete meg, csak a segítségeteket szeretném kérni valamiben – válaszolta.

– Hallgatunk Omar – szólalt meg Nina érdeklődve.

– Azt szeretném, ha ez a beszélgetés közöttünk maradna.

– Na, mond már! Nagy baj nem lehet, ha mosolyogsz egyfolytában – biztatta Sergio.

– A diplomaosztótok után, szeretnék egy ünnepséget szervezni, de ez csak a fedő sztori lenne. Igazából szeretném Alina kezét hivatalosan megkérni. Ehhez szeretném kérni a segítségeteket.

– Wow! Teljes szívemből gratulálok hozzá! – kiáltott fel Nina örömeiben.

– Természetesen számíthatsz ránk – szólalt meg Sergio is és mindjárt meg is ölelték Omárt.

- Aranyosak vagytok köszönöm. Úgy gondoltam, hogy lefoglalom az éttermet és szeretettel várlak benneteket és családtagjaitokat is.
- Köszönjük szépen, de az eljegyzési tortát, mi visszük – vágta rá gyorsan Nina.
- Az jó lesz, köszönjük – mosolygott hozzá Omar.
- Miben tudunk neked még segíteni? – kérdezte Sergio.
- A diplomaosztó ugye pénteken lesz, nincs változás benne? – kérdezte Omar.
- Igen, ez már fix – válaszolta Sergio.
- Szombaton egy ebédre gondoltam. Én elviszem Alinát gyűrűt választani délelőtt. Ti pedig addig szeretném, ha szépen feldíszítenétek az éttermet.
- Rendben vedd úgy, hogy kész is! – mondta nevetve Nina.
- Nina! Arra szeretnék megkérni még benneteket, hogy az ételek kiválasztásában segítsetek nekem.
- Persze, természetes. Figyelj Omar! Mi sokan vagyunk és nem engedhetem meg, hogy mindent te fizess. Valamibe szeretnénk beszállni, mégiscsak a mi diplomaosztónk is – vetette fel Nina.
- Én szeretnék benneteket vendégül látni – válaszolta.
- Jó, de akkor legalább mi had rendezzük az étterem foglalását – szólt közbe Sergio.
- Jól van, ha ennyire ragaszkodtok hozzá köszönjük – válaszolta.

- Anyával készítünk édes sütit az alkalomra – tette hozzá Nina lelkesen.
- Kedvesek vagytok, csak Alina ne vegyen észre belőle semmit.
- Nem fog, hiszen diplomaosztóra készülünk – mondta Nina nevetve.
- Ezt jól kitaláltad! – szólt hozzá Sergio is.
- Virágcsokor? – kérdezte Nina.
- Azt még délelőtt megkapja, mi egyből az étterembe érkezünk majd.
- Szuper! Ne izgulj, minden rendben lesz – biztatta Nina.
- Hálásan köszönjük nektek!

Az eredményes vizsgákat követően elkezdtek készülni a diplomaosztó ünnepségre, de sikerült mindezt Alina előtt titokban tartani. Szombaton reggel Omar elment Alináért és kérte, hogy menjen vele. Sötétkék színű öltönyt vett fel, világoskék inggel.

- Szívem, de ünnepélyesen öltöztél fel! Hová megyünk? – lepődött meg Alina.
- Gondoltam megünnepeljük a friss diplomádat – válaszolta.

Alina is felvette az alkalmi égszínkék ruháját, ami még inkább kiemelte csodálatos kék szemeit. Omar Granadában, az egyik virágüzletben már korábban megrendelte Alina számára a csokrot. Szív alakú vörös rózsából, a szélén pedig körben fehér rózsza.

Granadába érve a főtéren céltalanul sétálgattak, fagyiztak, majd Omar így szólt.

– Drágám, gyere nézzünk be ebbe az üzletbe, szeretnék neked valami emléket venni a diplomaosztóra.

Alina elképedt, kezdett neki gyanús lenni a dolog, kicsit hasonlított a Sergioék történetére, de aztán elhessegette magától a gondolatot.

– Nézz körül, mit szeretnél? Órát, láncot, karkötőt?

Omar, az utolsó pillanatig igyekezett szándékát titokban tartani, még véletlen sem említette a gyűrűt. Alina végig csodálta az ékszerek választékát. A férfi csak szemmel figyelte picit távolabbról, hagyta, hogy nézelődjön. Persze eközben ő is körülnézett, a gyűrűk választékán. A lány nem tudott választani és a gyűrűket meg sem merte nézni, nehogy félreértse. Ezt észrevette Omar és csak huncutul mosolygott magában.

– Édesem! Gyere nézd, itt vannak gyűrűk is, ha gondolsz egy női pecsétgyűrűt esetleg és belevésztjük a monogramodat. Feszítette tovább a húrt.

– Az tényleg jobban tetszene – válaszolta és odament a pulthoz.

Szebbnél szebb formájú és nagyságú gyűrűk voltak. Alinának egyetlen pillanatra megakadt a szeme a halvány kék kővel díszítetten. Természetesen nem maradt észrevétlen kedvese számára. A lány tovább nézelődött a másik pulton, mire Omar intett az eladónak, hogy azt vegye ki. Amikor Alina visszafordult, a férfi ott térdelt előtt a gyűrűvel, széles mosollyal a száján.

– Egyetlen szerelmem, Alina! Hozzám jössz feleségül?

Alina szóhoz sem jutott a meglepetéstől, csak potyogtak az örömkönnök szeméből.

– Omar...szerelmem...igen...! – súgta és a nyakába borult.

Az eladó és az a pár vevő, akik még ott voltak tapsoltak és mindjárt gratuláltak nekik. Még a jelenlevők között is akadt, akinek eleredt a könnye a meghatottságtól. A gyűrű méretén kellett igazítani, de azt ott helyben meg is oldották pár perc alatt. Omar felhúzta a gyűrűt szerelme ujjára.

– Alina! Ez örök hűségem záloga – mondta és megcsókolta.

Az üzletet elhagyva boldogan indultak vissza kocsival Almeriába, hogy megünnepeljék a diplomaosztót. Útközben megállt, a csokrot felvenni, de ezt is úgy intézte, hogy Alina ne lássa meg.

Amikor megérkeztek az étterembe, nagy üdvözléssel és pezsgővel fogadták őket. Virágokkal és lufikkal díszítették fel a helyiséget Nináék. Alina csak álmélkodott. Omar, eközben megkérte Sergiot, hogy hozza be a csokrot a csomagtérből. Ezt követően virággal a kezében hivatalosan is megkérte Alina kezét szüleitől. A lány csak kapkodta fejét, hogy mi történik vele egyik meglepetés, a másik után. Pompásan érezték magukat. Az ételek és sütemények is rendkívül ízletesek voltak, az eljegyzési tortáról nem is beszélve. Örömteli, boldog hangulatban telt el a nap.

Sergionak, már egy hónap múlva kezdenie kellett a bíróságon, nem maradt sok ideje a pihenésre. Nina is bejárt dolgozni, mert be kellett tanulnia az idős kollega mellett.

Alina odaköltözött Omarhoz és sikerült elhelyezkednie a Bankban jogászként. Időközben hozzáfogtak a Nináék esküvőjének szervezéséhez, melyet őszre terveztek.

TIZEDIK FEJEZET

Reggel Nina sietve indult munkába. Otthon hagyta a telefonját, de ezt csak később vette észre. Megállt egy pillanatra elgondolkozott, hogy visszamenjen – e érte. Végül úgy döntött, gyorsan érte szalad. Hirtelen nem is tudta, hol felejtette. Rövid keresés után meglátta az éjjeli szekrényén, tőtőn maradt. Táskája dobta és rohant, mert késésben volt már nagyon.

Lelépett a járdáról, hogy átmenjen a másik oldalba. Nem látott járművet, pár lépés után hatalmas fékcsikorgást hallott. Óriási ütést érzett a testén és többre nem emlékezett eszméletlenül esett össze az úttest közepén. A sofőr azonnal kiszállt és mentőt hívott. Az arra járók körülvették, de senki nem tudott segíteni. Furcsa testhelyzetben és vérző fejjel feküdt a helyszínen. A Mentők pár perc alatt ott voltak és hosszasan próbálták stabilizálni a sérült lányt.

Nina hirtelen nem értette mi történik vele. Látta, amint az ájult teste ott fekszik az úton és az emberek körülállják őt. Mentőorvosok küzdenek érte, ő aranyfényben könnyedén lebeg a teste felett.

Valaki szólt hozzá – Ne félj! A te időd még nincs itt.

Egy kisebb nyomást érzett és ez a kép eltűnt. Arra eszmélt, hogy tolják be a mentőkocsiba és borzalmas fájdalom járja át az egész testét.

Szirenázva szállították kórházba. Azonnali műtétet kellett végrehajtani rajta. Az ápolónó közben értesítette Sergiot. Halásáppadtan fejvesztve rohant a kórházba.

Az információn közölték vele, hogy várnia kell, mert életveszélyes állapotban van és jelenleg műtik.

A műtő előtt felzaklatottan, könnyes szemekkel fel - alá járkálva várakozott, miközben értesítette családját a történetéről.

A lány teste műtőasztalon feküdt. Több órás műtétet hajtottak végre rajta. Nina azt érezte, hogy könnyű, nem fáj semmilye. Ismét felülről látta a testét, amint az orvosok operálják.

– Törlést kérek – mondta az egyik.

– Csipeszt – hangzott el.

Mindent látott és hallott. Felfedezte, hogy egy gondolattal tud közlekedni a műtőben bármilyen irányban, akár lefelé és felfelé is. Meglepődve figyelte, hogy egy ezüstszínű könnyű szál mozog vele, amerre megy. Hol összehúzódik, hol megnyúlik követi a távolságot a testéhez viszonyítva. Kitekintett a műtő ajtaján. Észlelte, amint Sergio sírva imádkozik érte. Szeretett volna vele beszélni, megnyugtatni. Rájött, hogy őt most nem érzékelik. Így visszalibbent testének közelébe.

Kétségbeesetten érkeztek meg szülei és Alina szinte egyszerre. Az időtlen várakozás feszültségében együtt imádkoztak a lányért.

Nina arra lett figyelmes, hogy az ajtó irányából beúszik a térbe erős, meleg, szeretetteljes áramlás, ami feltöltötte erővel. Ez a rózsaszínű halmaz körülveszi a testét és feltölti. Kis idő elteltével, minden eltűnt. Hallja, hogy ébresztgetik a nevét szölongatják és rettentően fázik.

Kitolták a műtőből és az intenzív osztályra szállították. Az orvos pár szóban ecsetelte a hozzátartozóknak, hogy mik a további kilátások.

– A műtétek sikerültek. Az életveszély nem múlt el, megfigyelés alatt tartjuk. A következő pár nap dönti el a felépülésének irányát – mondta, majd homlokát törölgetve elsi-etett.

Látszott rajta, hogy nagyon kimerült. Rémulten siettek Nina után, de csak egy embert engedtek be. Az üvegfalon keresztül figyelték órákon át, hogy magához térjen. A családtagok egymást váltották a lány mellett. Sergio ott maradt vele éjszakára. A lány mélyen aludt, sápadt és gyenge volt. Néha megrezdültek a szempillái, ilyenkor mindig abban bízott a fiú, hogy na majd most kinyitja a szemét. Ez még jó pár óráig nem történt meg. Folyamatosan fogta a kezét és csókolgatta. Hajnal felé lassan kinyitotta a szemét. Sergio örömeiben azt sem tudta hová legyen.

– Mi... történt... velem? – kérdezte alig hallható hangon.

– Elütött egy autó, megműtöttek a sérüléseid miatt.

– Értem... – bólintott és újra álomba zuhant.

Reggel az orvosnak beszámolt Sergio a rövid beszélgetésről.

– Ez jó jel, de sok vért vesztett és gyenge. Had pihenjen.

A fiú tudomásul vette, hogy hosszú út fog vezetni a teljes felépüléséhez. Nem akart mozdulni szerelme mellől.

– Látom nagyon kimerült ön is, menjen nyugodtan haza és pihenje ki magát.

– Higgye el jó kezekben van itt és ha változás állna be az állapotában, rögtön értesítem, megígérem – kérte az orvos.

– Köszönöm – válaszolta, de tovább is tétován téblábolt az ágy mellett.

– Úgy látom a hölgy édesanyja is megérkezett – szólalt meg az orvos biztató mosollyal az arcán.

Erre Sergio kiment és beszámolt a történekről. Sara is nagyon megörült, hogy tudtak párszót váltani.

– Itt maradok fiam, te menj haza és pihend ki magad. Telefonon tartjuk a kapcsolatot. Délután levált Augusto. Intézd a dolgod és ráérsz csak később bejönni. Tudod, hogy csak egy embert engednek be és mindenki szeretne egy kicsit vele lenni.

– Értem, persze – majd elköszönt.

Sergio a történekek miatt kért egy hét szabadságot. Éjszákára ment mindig, ebben állapotok meg a szülőkkel. Így váltották egymást. Alina és Omar munka után egyből a kórházba mentek mindennap, hogy láthassák Ninát. Rendkívül aggódtak miatta mindnyájan.

A lány napról – napra fokozatosan erősödött. Egy kicsivel, mindig többet tudott ébren lenni és jó pár mondatot váltani az éppen ott lévő családtagjaival. Hálásan mosolygott rájuk. Stabilizálódott az állapota annyira, hogy már átvittek az osztályra. A hozzátartozók mindenféle finomságot vittek neki a mielőbbi gyógyulás érdekében. Szépen lábadozott. Szokás szerint Alina, munka után érkezett meg Ninához.

- Hogyhogy, nincs itt senki? – kérdezte meglepetten.
- Anyáék, most mentek el. Sergio meg tudod, majd később jön – válaszolta.
- Még mindig itt van veled egész éjszaka?
- Igen, inkább itt alszik velem. Hol a széken, hol a fejét az ágyra hajtva.
- Nagyon szeret téged.
- Tudom. Te Alina, én azóta is gondolkodom, hogyan történhetett ez a baleset. Szétnéztem, és semmilyen jármű – forgalom nem volt. Erre határozottan emlékszem. Hogy kerülhetett oda ez az autó, olyan gyorsan?
- Nem tudom, de a rendőrség vizsgálja az ügyet. Téged még az állapotod miatt gondolom, hogy nem hallgattak ki.
- Nem, hozzám még nem szóltak.
- Valószínű, hogy nagyon gyorsan ment és nem tartotta be a sebességkorlátozást. Te pedig, a kanyar miatt nem láthattad. Elég éles, nem látható be jól és közel van a zebra.
- Igen, valószínű, hogy ez történhetett – válaszolta Nina.
- A féknyom még most is ott van, lefolytatják az eljárást.
- Tudod Alina, egy pillanat alatt történt az egész, és már nem is voltam a testemben.
- Hogyan? – kérdezte elcsodálkozva.
- Mindent láttam és hallottam a testemen kívüli állapotban. A műtőben is ez történt velem – válaszolta.

Ezt követően, részletesen beszámolt barátnőjének a tapasztalásairól, aki szinte tátott szájjal hallgatta.

– Az egészben az a bámulatos, hogy a lelkem megtapasztalásait át tudtam hozni a tudatomba ébredéskor mindegyik alkalommal. Pontosan emlékszem, mert annyira élesek a képek – mondta Nina.

– Ez tényleg óriási bizonyság a lélek létezésére – tette hozzá Alina.

– Milyen kegyelem ez a megtapasztalás, hogy így áthozhatam és emlékszem rá – folytatta Nina.

– Igen, valódi csoda – válaszolta Alina.

Megérkezett Omar is és vitt fagylaltot Ninának, mert tudta, hogy nagyon szereti.

– De drága vagy, köszönöm szépen! Képzeljétek azt mondta a doki, hogy nagyon jók az esélyeim a teljes gyógyulásra, mivel még fiatal vagyok és most már túl vagyok az életveszélyen. A műtétek jól sikerültek és a szervezetem is jól reagált a kezelésekre. Talán egy hét múlva már haza is mehetek. Rehabilitációra kell majd járnom és kontrollra kell majd visszajönnöm – mesélte Nina.

– Ez igazán jó hír! – kiáltott fel Alina örömeiben.

– Akkor sok szeretettel várunk otthon, de azért addig még jövünk ne félj – tette hozzá Omar mosolyogva.

– A szüleid tudják már? – kérdezte Alina.

– Még nem, mert utána jött az orvos vizitre, amikor elmentek és akkor mondta – válaszolta Nina.

Vidám hangulatban beszélgettek, amikor odaért Sergio.

– De jó ezt látnom kedvesem, hogy már ilyen jól vagy.

– Igen, mert van egy jó hírem is – válaszolta a lány mosolyogva.

– Mi az, édesem?

Nina elmesélte, mit mondott neki az orvos a viziten. Sergio boldogan ölelte magához menyasszonyát. Alina és Omar elköszöntek tőlük.

– Sergio szívem! Arra gondoltam, hogy biztosan pár hónap még a rehabilitáció. Függeszük fel az esküvő szervezését, ha már így alakult.

– Akkor úgy gondolod, hogy halasszuk el az esküvőt? – kérdezte meglepetten a fiú.

– Igen, azt szeretném. Attól tartok, hogy nem lesz elég időnk a megszervezésére. Szeretnék teljesen felépülni ebből a balesetből.

– Nem egészen értelek, attól tartok. Hiszen még három hónapunk van a kitűzött időpontig. Addigra teljesen helyre jössz szerintem – szólalt meg könnybe lábadt szemmel.

– Szerelmem! Ne ijedj meg, nem lemondtam az esküvőnket, csak toljuk el egy pár hónappal. Engem nagyon feszítene az, hogy a rehabilitációról egyből az oltár elé megyek. Nem tudhatjuk meddig fog tartani. Szeretnék csak a felépülesemre koncentrálni és utána jöhet az esküvő – magyarázta Nina.

– Jó, értem. Persze, megértelek. Csak én hiszek abban, hogy addigra bőven meggyógyulsz. Ám, legyen akkor úgy, ahogy te akarod – egyezett bele.

Sergio szívét hirtelen félelem járta át. Ez csak egy érzés volt, magának sem tudta megmagyarázni. Úgy gondolta, hogy titkolhat előle szerelme valamit. Nem akarta, tovább sem faggatni, sem erőltetni a dolgot.

– Az időpontokat akkor lemondom, amiket már leszerveztünk.

– Köszönöm, hogy megértesz drágám. Igen, erre gondoltam. Amennyiben egészséges leszek, majd kitűzünk együtt egy új időpontot. Jó lesz így?

– Természetesen életem – válaszolta Sergio.

Megütötte a fiú fülét, hogy „amennyiben egészséges leszek”. Elmélyedt gondolataiban ezen. Csak nem gondolja, hogy nem fogja elvenni, ha mégis lenne valamilyen maradandó károsodása? – merült fel benne ez a borzasztó kérdés. Először elhessegette magától ezt a gondolatot. Addig – addig gyötörte az elméjét, hogy mégsem tudta megállni.

– Nina kedvesem! Ugye, nem gondolod, hogy nem vennék el feleségül, ha ebből a balesetből mégis maradna valami károsodás?

– Nem, nem gondolom édesem. Tudom, hogy nagyon szeretsz és mindent megteszel értem. Egyenlőre jól állnak a dolgok és reméljük, hogy minden rendben lesz – majd magához ölelte a fiút.

Sergio, kicsit megnyugodott és reménykedett a teljes felépülésében a lánynak. Nina folytatta, bár legszívesebben eltekintett volna ettől a beszélgetéstől. Valójában nem lehetett kikerülni.

– Tudod, hogy medencecsont törésem volt. Ha nem szülhetek majd emiatt, én nem akarlak magamhoz láncolni.

– Nina! Ne mondj ilyet! Kérlek!

– Gondolj bele, ha nem lehet gyermekünk? – ekkor már Nina könnyei is eleredtek.

– Szeretlek és nem ezen fog múlni, hogy elveszlek - e vagy sem. Én nem akarok nélküled élni! Hányan élnek boldog házasságban gyermektelenül? Szerelmem! Ne is gondoldj erre!

Mindketten felzaklatódtak lelkileg. Sergio folyton ölelte menyasszonyát, puszilgatta és simogatta. Próbálta megnyugtatni.

– Sergio! Kérlek, most menj el. Már késő este van, elfáradtam. Szeretnék pihenni.

– Maradok, vigyázok rád – mondta, látta kimerült a lány.

– Menj nyugodtan, nem lesz semmi baj. Neked is kell aludnod.

– Legalább addig had maradjak, ameddig elalszol.

– Nem, kérlek menj.

A fiú, nem tudta, mitévő legyen. Ismerte Ninát, nem akart ellenkezni, de legszívesebben ott maradt volna vele reggelig. Így búcsúzóul megcsókolta és hazament.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Reggel munka előtt Sergio még bement a kórházba, meg akarta nézni, hogyan érzi magát a szerelme. Nagyon várta már, hogy hazavihesse. Amikor a betegszobába lépett meglepődve vette észre, hogy a lány nincs az ágyán. Gondolta, hogy mosdóba ment, vagy elvitték valamilyen vizsgálatra. Kicsit várt, majd kiment a nővérpulthoz érdeklődni.

– Kedves nővér! Kérem megmondaná, hogy Ninát vizsgálatra vitték – e, mert nem találom a szobában?

– Ön kije a hölgynek?

– A vőlegénye vagyok.

– Sajnos az éjszaka rosszul lett, kómába esett és visszavitték az intenzív osztályra – válaszolta.

Sergio, elsápadt és mindene remegett, egy szó sem jött ki a torkán. A szeméből patakokban folytak könnyei.

– Kérem, fiatalember! Jöjjön üljön le ide.

A nővér látta rajta, hogy a hír hallatán mindjárt elájul.

– Próbáljon megnyugodni, az orvosok mindent megtesznek érte.

Sergio, igyekezett összeszedni minden erejét.

– Hozok vizet.

– Kö...szö...nöm...

Minden erőfeszítésére szüksége volt, hogy mielőbb túljusson az első sokkos állapotán.

– Mik az esélyei?

– Ezt az orvossal legyen szíves megbeszélni. Mindjárt vége a vizitnek és jön, itt várja meg.

Kevés várakozást követően meg is érkezett.

– Főorvos úr! Mik az esélyei Ninának? Bemehetek hozzá?

– Most semmi képpen, talán később. Mindent megteszünk, ami lehetséges a többi rajta is múlik. Reméljük, hogy rövid időn belül visszajön a kómából és nem lesz maradandó károsodás nála. Jelenleg nem tudok többet mondani – majd, sietős léptekkel távozott.

Sergio még egy ideig úgy állt ott, mint a szobor mereven, meg sem tudott mozdulni. Teljesen hatása alatt volt a történeteknek. Azt sem tudta mitévő legyen. Lassan kezdett felocsúdni és értesítette a családot.

Az éjszaka folyamán Nina hirtelen azt érzékelte, hogy újra felülről látja a testét. A mellette lévő gép éktelenül visított. Körülötte ápolónő és orvos, majd az ágygal együtt áttolják egy másik helyiségbe. Nem értette mi történik vele, amikor már olyan jól érezte magát. Lebeg a teste felett és nem tudta, hogyan lesz tovább.

– Nina! Nina! Ne félj, az őrangyalod vagyok.

Kissé balra észlelt egy aranyfényű lényt, akinek három és öt méter között lehetett a magassága. Szárnya a vállától egészen leért a lábáig. Az arca érett férfiéhoz hasonlított.

– Minden rendben lesz, teljesen fel fogsz gyógyulni. Lassú épülés lesz, de emlékezz rá, hogy „teljesen”. Ezt azért mondom, mert látom félsz attól, hogy majd nem lehet gyermeked.

– Mi történik most velem?

– A testednek még erősödésre van szüksége, kómában vagy. Most a szellemeddel gondolat útján kommunikálunk.

– Értem, köszönöm.

– Emlékszel a balesetedre?

– Igen. Ott is volt egy pillanat, amikor kívülről láttam a történeteket, majd enyhe nyomás után, újra csak a fizikai testemet éreztem.

– A mentő angyalok serege látja ezeket a dolgokat és azonnal ott teremnek, hogy segítségére legyenek a sérülteknek. Veled is ez történt, a fejedet ütötted be és a lélek kicsúszott a fejtetőn. A nyomás, amit éreztél az volt, hogy visszaillesztették a helyére.

– És most?

– A testet és a lelket, valamint a szellemet egy ezüst fonál köti össze.

– Ezt láttam is.

– Az ember teste csak akkor hal meg, ha már az ezüst fonál elszakadt. Utána már nincs hatása a léleknek a fizikai testre.

– Tulajdonképpen mi történik a halál után? Sokan félnek tőle.

– Elmagyarázom és megmutatom neked. Én csak a Föld légköréig vagyok hivatott erre. Magasabb rendű angyali segítséget kell kérnem hozzá.

– Köszönöm szépen.

– Az emberek azért félnek az elmúlástól, mert nem hisznek abban, hogy a lélek örök. Leszületéskor elfelejtik igazi otthonukat és csak a földi létet fogadják el. Nem tudják, mi fog velük történni és az ismeretlenség homálya félelmet okoz számukra – magyarázta az őrangyal.

– Hogyan lehet erre felkészülni, vagy elfogadni?

– Meg kellene érteni, hogy a lélek nem hal meg, hanem folyamatosan fejlődik, tökéletesedik. Valamint elfogadni, hogy léteznek magasabb világok is. A földi élet csak utazás a léleknek egy alacsonyabb létformába. A többit majd, ha megérkezik hozzánk az arkangyal.

– Rendben, nagyon köszönöm.

Késő délutánra járt, a család alig várta, hogy legalább pár percre bemelessenek Ninához. Természetesen csak egyesével. A látvány lehangoló volt, gépek és csövek mindenhol. Ami feltűnt mindenkinek, hogy ennek ellenére a lány arca kisimult, szép volt. Olyan mintha édesdeden aludt volna. Sergiot nem lehetett eltántorítani attól, hogy ott maradjon vele.

– Drágám, egyetlenem térj magadhoz kérlek – suttogta könnyes szemmel.

– Nem hagyhatasz itt, nagyon szeretlek. Te vagy a minde-
nem – közben fogta a lány kezét, simogatta és puszilgatta.

Nina mindent hallott és látott. Ő is átérezte azt a fájdalmat,
amit a hozzátartozói. Szellem kezével megsimogatta a fiú
fejét. Sergio úgy érezte, mintha egy enyhe szellő érintette
volna meg a haját. Hirtelen oda is kapott.

– Talán hallasz kedvesem? – kérdezte továbbra is sut-
togva.

– Ne sírj, ne aggódj szívem, meg fogok gyógyulni – küldte
a gondolatát a fiúnak.

Sergio fejében hirtelen megjelent ez a gondolat. Elcsodál-
kozott nem tudta, hogy az elméje játszik – e vele, vagy
tényleg tud kommunikálni Ninával gondolati úton. Sok
mindent hallott a lánytól beszélgetéseik során, de a gya-
korlatban még nem tapasztalta meg. Imádkozott a kedvese
teljes gyógyulásáért, ezáltal igyekezett erőt kérni és adni
neki.

Nina ahogy eljött az éjszaka érzékelte egy nagyobb méretű
aranyfény közeledését. Legalább tíz méter magas volt és
pár kisebb fényt is, mely ezüstösen fehér színű és ember
méretűek.

– Megérkezett az arkangyal, aki segít neked – szólt hozzá
az őrangyala.

– Látok kisebbeket is.

– Ők is angyalok – válaszolta.

Már egész közel voltak és a különbségek jobban feltűntek. Hasonlítottak az emberi formára, de légiesek és fénnel telítettek.

Az ezüstösen csillogó angyalok szárnyai a válluk alatt kezdődtek és a derekuk alá ért. Az arcuk nagyon fiatalos, szinte olyan, mint a gyermekek arca. Az arkangyal szárnya hatalmas, nyakánál kezdődött és mint egy erős páncél beborította végig. Az arc formáját nem lehetett kivenni, csak halványan ütött át az arany fény sugaron.

– Üdvözöllek Nina!

– Köszönöm, hogy eljöttél hozzám – válaszolta egy gondolatlanul és alázattal meghajolt előtte, tenyerét összeérintve.

– Abban a kiváltságos helyzetben részesültél, hogy megmutathatom neked mi történik, ha elhagyja a földi ember a testét. Nagyon összpontosíts, arra kérlek. Mi, majd gondoskodunk arról, hogy amikor tudatodra ébredsz, mindezt átvidd magaddal és emlékezz rá. Fontos lenne, hogy az emberek tudatosan tudjanak átlépni a mennyei világba, mert akkor minden gördülékenyebb lesz. A félelem akadályozza és megnehezíti ezt a folyamatot.

– Igen, értem és köszönöm.

– Van egy örvény szerű folyosó, ami összekapcsolja a két világot. Ezt nem tudom megmutatni neked, mert ezt csak a szabad lelkek használhatják. Az olyanok, akiket még vagy már nem köti össze az ezüst fonál a fizikai testükkel. A lelkeket körbe vonja egy szellemruha.

Amíg keresztül mennek ezen az alagúton ezt felveszik vagy épp leteszik sodródás által. Ezt minden léleknek egyedül kell elvégeznie, rövid idejű intervallumról van szó csak.

– Ha jól értem, ez a Földre érkező újszülöttekre is vonatkozik?

– Igen. Az alagútnak két vége van, a Földre születés és a mennyei világba születés. Az újszülött gyermeket várják a segítő orvosok és hozzátartozók.

Akik befejezték földi pályájukat a mennyei világban várják segítő angyalok és a már korábban elhunyt rokonok. Azt már meg tudom mutatni, hogy hová érkeznek. Tudunk szabadon közlekedni, csak a csatornát nem használhatjuk.

Nina egyik oldalán az őrangyal, a másikon az arkangyal. Mintha a hóna alá nyúltak volna és repítették felfelé. Az őket körülvevő sötétség lassan egyre világosabb lett, majd erős fehér fény terébe érkeztek meg.

Ez az átjáró túloldala, az első állomás a földi lét után mindenkinék. Itt gyorsba fektetik a lelkeket. Sajnos, akik nem hisznek, őket a sötétség fátyla takarja. Ezért nem láthatják a körülvevő angyalokat és nem tudnak velük kommunikálni sem.

Hatalmas, fényes terem nyílt meg Nina előtt. Sok lélek feködt egy ágyszerű alkalmatosságon. Mindegyik mellett angyal felügyelt. A lelkeket körül fonta, pólya formában a tiszta erő sűrű szövésű energiája, amitől ragyogott az egész lény.

– Hiszen ez olyan, mint egy kórház – közölte gondolatával Nina.

– Az is! Ezen a helyen mindenki megpihen a földi életének viszontagságai után. A megfáradt lelkek, gyógyulnak és feltöltődnek. Amikor visszanyerik lelki erejüket, léphetnek a következő állomás színhelyére – válaszolta az arkangyal.

– Ez mennyi ideig tarthat?

– Egyéneként változó. Minél jobban megviselte lelkének erejét a földi sorsa, annál tovább tart a felépülés. Fontos megjegyeznem, hogy a test sokat tompít, szigetel. Itt a léleknek erőteljesebbek lesznek az érzései. Ha bármilyen szenvedélynek hódolt a Földön, akkor ebben a közegben sokkal jobban fogja érezni a hiányát. A lélek csak az érzéseket fogja áthozni, az elméleti tudás az agyban marad és porrá lesz.

– Ezért fontos, hogy megbocsájtsunk még földi életünkben mindenkinek?

– Igen, mert az áthozott harag és bosszú szenvedteti a lelket és ezt tovább fogja vinni. Egészen addig, amíg a Földön ki nem egyenlítődik.

– Most menjünk, visszaviszünk! Mielőtt megmutatom a következő helyszínt vissza kell térned, mert nem lehetsz túl sokáig távol a testedtől. Majd újra eljövök érted és folytatjuk.

Ez idő alatt Nina fizikai állapotában nem történt változás. Az orvosok folyamatos ellenőrzés alatt tartották a testét. Kórházi ágyánál Sergio, családtagok és Alináék állandóan váltották egymást. Nagyon aggódtak miatta, sokat imádkoztak gyógyulásáért. Az ima és a szeretet ereje töltötte őt.

A lány következő éjszakán szellemi mivoltában az angyalokkal ugyanúgy haladt felfelé, a fehér fény elkezdett halvány sárgára változni körülöttük. Megálltak egy fénykapu előtt, angyali őrök vigyázták az áthaladást.

Belépve, hatalmas területen kör alakban kis fehér fényű szobák fogadták. Középen egy főépület, amely téglalap formájú ugyan, de a teteje körkupolává magasodik fehér és arany fényben tündökölt.

– Mik ezek az épületek és a funkciói?

– Ez a helyszín a földi élet feldolgozására szolgál. Nagyon fontos, hogy a lélek ne kötődjön a Földön semmihez mert olyan, mint egy horgony és megakasztja abban, hogy ide eljusson. Ez vonatkozik az ott maradt hozzátartozókra is. Ekkor a lélek megreked és nem tudja elvégezni a rászabott feladatát, ameddig ez a kötés fel nem oldódik.

– Ezért szokták azt mondani, hogy a halottakat el kell engedni?

– Igen, ez nagyon fontos a léleknek. Ő már ebben a világban létezik és aszerint kell haladnia. Ahogyan a Földre születve is végzi az életfeladatát.

– De hogyan tudja valaki elengedni az elhalt hozzátartozóját?

– Bizony nem könnyű feladat, hiszen a fájdalom érzései meghatározóak. A halálát követő negyven nap alatt kellene tudni elengedni. Szükséges imádkozni és kérni a vigasztaló angyalok segítségét ehhez. El kell fogadni az átmenet tényét. Jó lenne, ha az emberek megértenék, hogy az elvesztésük csak időleges és újra találkozhatnak.

Talán úgy tudnám megfogalmazni, hogy legyen fontosabb a szeretett személy lelkének boldogulása, mint az elvesztésének fájdalma. A szeretetteljes imádkozás érte feltölti és erőt ad. Aki előre megy felkészül, hogy fogadhassa az érkezőket.

– Értem, köszönöm szépen!

– Azokban a kis szobákban történik a földi élet feldolgozása. Bekukkanthatunk egy pillanatra, de nem zavarhatjuk meg őket.

Ebben a kis helyiségben egy lélek, aki még a földi arculatát hordozza és mellette az őrangyala látható. Egy képernyőt néznek olyan, mintha tévé lenne.

– Itt a lélek már kívülállóként látja saját életének minden mozzanatát, gondolatát, cselekedeteit. Az őrangyalával, aki a születésétől fogva vele volt, végig elemzik és feldolgozzák. Látja, mit rontott el, mit kellett volna másképpen csinálnia. Milyen jellemhibáit nem tudott kijavítani. Ez nagyon fontos folyamat, mert ennek alapján állítják össze a következő életének sorsát.

– Mennyi időt vesz ez igénybe?

– A földi időszámítás szerint általában annyit, amennyit ott töltött.

– És az a főépület?

– Oda is csak épphogy benézhetünk egy pillanatra.

Minden aranyfényben úszott, középen egy hosszú asztal, ennél ült a 24 vén. Előtte egy lélek az őrangyalával.

– Mi történik itt?

– A lélek az életének feldolgozását követően, az őrangyalával előterjesztik jóváhagyásra a következő életének tervét. Megvitatják és amennyiben szükséges módosítják azt. A végleges tervhez az Úr adja majd áldását.

– Innen hová mennek a lelkek?

– Kedves Nina! Én nem vagyok hivatott arra, hogy a továbbiakat megmutassam neked. Az őrangyalod azonban mindent el fog magyarázni. Most vissza kell vinnünk téged, mert már vár a földi életed.

– Hálásan köszönöm a tanítást.

– Szeretettel! Isten áldása kísérjen utadon.

Nina eredményei szépen kezdtek javulni. Reggelre visszatért a kómából, de még altatásban tartották. A főorvos nagy örömmel közölte Sergioval, hogy van remény a teljes felépülésére, bár ébredését követően, fog tudni biztosat mondani. A fiú határtalanul boldog volt a jó hír hallatán. Rögtön hívta a családot és Alinát, hogy megossa velük. Természetesen továbbra is ott maradt vele, fogta a kezét és kedves szavakat suttogott fülébe. Az éjszakát még altatásban töltötte.

– Kedves őrangyalom! Igazán örülök annak, hogy ennyi mindent megtudhattam tőletek.

– Légy hálás az Úrnak, aki megajándékozott téged ezzel a tanítással még a földi életed során.

– Igen, tudom.

– E tudással segítheted mások életét – folytatta az őrangyal.

– Értem, nagyon szépen köszönöm. Kérlek folytasd a magyarázatot a lelkek útjáról.

– Amikor elfogadásra került az életterv, mindenki a saját szférájába megy az őrangyala kíséretével.

– Szféra?

– Igen mi így nevezzük, értsd alatta a különböző szinteket. Nagyon sok szint van olyan, mint egy iskola a földi viszonylatban. Minden lélek egyedi és egyedi fejlődés útja van. Ez azt is jelenti, hogy mindenkinek más a lélek által bejárt fejlődési szintje. Ahogyan a harmadikos nem járhat ötödik osztályba, úgy a lélek sem mehet más szintre, csak ahová fejlődése megengedi.

– Értem, itt mi történik?

– Magasabb szférákból jönnek tanítók, akik megerősítik és felkészítik a következő életének feladatára. Ez mindenkinnél változó idő intervallumot vesz igénybe. Amikor úgy látják, hogy készen áll, elkíséri az őrangyala a leszületésre várók csarnokába. Itt átadja annak az őrangyalnak, aki vállalta, hogy végig kíséri útján. Amikor eljönnek a kedvező feltételek a leszületéséhez, akkor ez megtörténik.

– Köszönöm szépen a tanításodat.

– Köztünk megmarad a kapcsolat és kérhetsz segítséget mindenkor, mindenben.

– Ugyanígy gondolat útján?

– Igen, most pihenj meg, én vigyázok rád.

– Nagyon köszönöm!

Nina elméleti szinten nagyon sok mindennel tisztában volt, hiszen sokat olvasott már ezekről a témákról. Azonban ezt így végig élni, teljesen másként hatott rá. Megerősítette őt a megszerzett tudásában és konkrét bizonyosságot kapott az olvasottakról, valamint kiegészítette azt.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

A reggeli vizit után Sergio aggódva kérdezte a főorvost.

– Még mindig nem tért magához! Főorvos úr mik az esélyek? Hogy van? Kérem mondjon valamit!

– Türelem, fiatalember! Nyugodjon meg. Az értékei teljesen rendben vannak. Az ébredés időtartama mindenkinél más. Higgyen nekem, jól van. Most türelmesen csak várni kell, egyelőre nem tudunk mást tenni.

– Köszönöm szépen – válaszolta és visszament a kórterembe.

Leült Nina ágya mellé, megfogta a kezét és könnyeivel küszködve imádkozott a lány ébredéséért. Hirtelen szorítást érzett az ujjai között. Ahogy felnézett, kedvese nyitogatta szemeit és mosolygott.

– Drága egyetlenem! Csakhogy ébredszel! – rögtön megpuszilta a homlokát és a szemeit.

A beszéd még nehezen ment neki, ezért csak szemével jelezte hálás köszönetét és a mosolyával örömét.

– Hogy érzed magad?

Nina bólintott, hogy jól.

– Ó, de boldog vagyok szívem, hogy visszakaptalak! Ne ijesztgess, mert belehalok!

A lány fejével és arcmimikájával jelezte, hogy ne mondjon ilyet. Majd megszorította kezét, hogy szüksége van rá.

– Értem, drágám! Itt vagyok neked és mindenben segítelek, hogy minél előbb talpra állj!

Nina szemei könnyben úsztak és bólintással jelezte, hogy köszöni. A fiú összevissza puszilgatta örömeiben. Talán abba sem hagyja, ha az ápolónők meg nem zavarják.

– Fiatalember, kérem hagyjon nekünk is belőle! – mondta viccelődve az egyik nővér.

– Bocsánat, csak annyira örülök.

– Ezt megértjük, mi is! Fáradjon egy kicsit ki, aztán majd visszajöhet.

Amíg a nővérek bent ellátták a lányt, ő telefonon értesítette a családot a jó hírről. Nina állapota óráról, órára javult. Délutánra már a hangja is megjött kicsit. Óriási öröm volt mindenki számára. Pár napot még megfigyelés miatt az intenzíven töltött, majd kikerült az osztályra. Az előzőekből kiindulva, óvatosságból csak egy hónap elteltével engedték haza. Gyógytornász segítette az épülésben, ameddig bent volt. Gyorsan regenerálódott a szervezete. Hazaérkezését követően Sergio kocsival vitte a rehabilitációs kezelésekre és kontrollra. Az orvos azt mondta, ha továbbra is ilyen szépen gyógyul fél év múlva már visszaállhat a munkába is.

Nina természetesen elmesélte Sergionak, a családnak és Alináéknak is, hogy milyen különleges tanításban volt része a kóma ideje alatt. Fontosnak tartotta, hogy ezáltal is épüljenek és hitükben erősödjenek.

Ahogy telt az idő Nina teljesen egészséges lett, és felvette a munkáját.

– Édesem! Mit szólnál hozzá, ha a következő nyáron megtartanánk az esküvőnket? – kérdezte Sergio.

– Én még szeretném megvárni, hogy a kontroll vizsgálatnál mit mond a nőgyógyász – válaszolta Nina.

– Drágám! Már mondtam neked, hogy akkor is szeretnék feleségül venni, ha nem lehet gyermekünk. Kérlek ne bántsz ezzel engem – mondta, miközben végtelen szomorúság tükröződött a szemeiben.

Nina látta és érezte rajta, hogy Sergiot nem tántoríthatja el a vizsgálat eredménye. Szíve mélyén örült ennek, hiszen nagyon szerette ő is a fiút.

– Szerelmem! Köszönöm neked, hogy így kitartasz melletttem – megölelte és megcsókolta őt.

– Akkor? Szervezhetjük? – kérdezte mosolyogva Sergio.

– Igen! Legyen! – és újra csókban forrt össze ajkuk.

Úgy tervezték, hogy a szertartásra mindenkit meghívják, ebben egyetértettek. Az esküvő utáni ebéd vagy vacsora vonatkozásában és hogy kik vegyenek részt rajta megosztották a vélemények. Nina nem szeretett volna nagy felhajtást csak a szűk családi körre gondolt. Sergio pedig inkább nagy bulit akart. A család többi tagjával egyeztetve végül az emlékezetes ünneplést választották. Lefoglalták az éttermet és megrendelték a menüt. Az étterem feldíszítését Alináék vállalták. A szülők esküvői tortát készítettek. Pedro felcserélt a vőfélyné. A zenét Omar barátai szolgáltatták. Hatalmas, jól sikerült lakodalom lett, hajnalig mulattak.

– Ezt az esküvőt ősszel megismételhetnénk Alina! Mit szólsz hozzá? – kérdezte Omar nevetve.

– Ha szeretnéd szívem, én nem állok ellen – válaszolta huncutul.

Kitűzték az esküvő napját és nagy izgalommal kezdték el szervezni a fiatalok Alináék esküvőjét. Mivel meg voltak elégedve a Nináék esküvőjén az étteremmel, így ugyanoda tervezték. A két lány elindult Alinának menyasszonyi ruhát keresni. Ez nehezebben ment, mivel ősszel változatos az időjárás. Nem tudták, hogy hosszú ujjú legyen vagy rövid ujjú kis boleróval, vagy csak sállal. Ráadásul a választék káprázatos volt. A gyönyörű csipkéstől kezdve a gyöngy betétesig, amit csak el lehet képzelni. Nehezen ment a választás. Előfordult, hogy ami jól nézett ki látszatra felpróbálást követően nem úgy állt a lányon, ahogy szerette volna. Ráadásul mutatós, de egyszerű vonalú ruhára gondolt, ami kényelmes is. Nagyon habos – babost nem akart. Már belefáradtak, amikor az egyik üzletben talált egy halvány vajszínű selyem ruhát, gyöngy betéttel, kis boleróval. Teljesen beleszeretett és amikor felvette, mintha rászabták volna.

– Alina, ez nem fehér – szólt neki Nina.

– Az nem baj! Majdnem fehér, de nézd milyen jól áll rajtam és kényelmes – mondta nevetve.

– Ragyogsz benne az biztos.

– Nina én ezt választom és félretetem, hogy anya is megnézhesse.

– Ahogy gondolod, ha mégsem, akkor keresünk tovább – válaszolta kuncogva Nina.

Alisát felkészítették rá, hogy nem fehér, ne lepődjön meg rajta. Nem örült neki. Próbált hatni a lányára, de sikertelenül. Végül elfogadta lánya döntését.

– Most már csak az a kérdés, hogy Omar mit fog szólni hozzá – szólalt meg Nina.

– Majd felkészítem rá.

– Végülis csodás vagy benne és nem a ruhát veszi el – jegyezte meg Nina nevetve.

– Lányok, lányok! A mi időnkben, csak a fehér jöhetett szóba – mondta Alisa.

– Igen anya, de a ti időtökben össze sem költöztetek házasság előtt. Ma már ez másképpen van.

– Értem én lányom.

A ruhát kikölcsönözték és az édesanyjáékhoz vitték, hogy Omar ne láthassa meg. Alina ott fog készülődni és onnan indulnak majd a szertartásra. Este a lány megkérdezte vőlegényét.

– Omar! Mit szólnál hozzá, ha nem fehér lenne a menyasszonyi ruhám?

– Hát milyen? – kérdezett vissza meglepően.

– Halvány vaj színű, de ez tetszett a legjobban – magyarázta kicsit félénken.

– Ja, rendben. Csak ne piros és kék legyen – válaszolta nevetve és magához ölelte a lányt.

Minden készen állt már az esküvőre, csak a meghívókat vitték el személyesen a közeli hozzátartozókhoz.

Sergio családjának szomszédságába ez idő alatt új lakók költöztek. Az idős néni meghalt és a fia felújítást követően eladta a lakást. Egy elvált idősebb asszony vette meg a lányával, aki két évvel volt idősebb csak a hűgánál. Selena költözés közben látta, hogy a szomszédjukban van egy hasonló korú lány és szeretett volna megismerkedni velük.

– Anya! Este átmegyünk a szomszédba, bemutatkozni?

– Persze, úgy illik.

– Segítek neked sütni valamit – válaszolta lelkesen a lány.

– Jó, nem bánom. Az almás lepény hamar megvan és általában mindenki szereti.

– Szuper! Akkor megpucolom hozzá az almát neked.

– Köszönöm, kislányom.

Ők Lorcából jöttek, itt senkit sem ismertek. A lány apja egyszerűen lelépett és otthagya családját. Ismert vállalkozóként sok pletyka keringett a városban. Ez nagyon bántotta őket, mert akár hova mentek, mindenhol csak a férfiről szóló hírekbe ütköztek. Emiatt a barátságok is szétmentek. Úgy döntöttek, hogy új életet kezdenek egy ismeretlen teljesen új városban.

A frissensült almás lepényt felszeletelték és egy szép díszes tányérra tették. Átsétáltak vele a szomszédságba. Bonita nyitott ajtót a vendégeknek.

– Elnézést kérek a zavarásért, mi vagyunk az új szomszédok és szerettünk volna bemutatkozni, ha nem alkalmatlan az idő – mondta Inés, Selena édesanyja.

– Tessék, fáradjanak be – válaszolta Bonita mosolyogva.

– Hoztunk egy kis almás lepényt kóstolóba, most sült. Remélem szeretik – folytatta Inés.

– Nagyon kedvesek! Anya is mindjárt itt lesz, foglaljanak helyet.

– Hú, micsoda finom süti illat van itt – szólalt meg Lucia, Bonita édesanyja, aki éppen betoppant az ebédlő ajtaján.

Sorban bemutatkoztak egymásnak és mindjárt le is tegeződtek. Nagyon barátságosan fogadták az új szomszédokat.

– Reméltem, hogy szeretitek – mondta Inés.

– Köszönjük szépen! Ebből sohasem tudok eleget sütni a családomnak, mindannyiunk kedvence – mondta Lucia.

– Akkor eltaláltam – válaszolta Inés lelkesen.

Jóízűen hozzáfogtak a süteményezéshez, miközben igyekeztek egymást közelebbről megismerni. A két lány rögtön megtalálta a közös hangot egymással és a szülők is. A nagy hangzavarra előjött a szobájából Pedro is. Illedelmesen bemutatkozott és leült közéjük. Selena szinte le sem vette a szemét róla beszélgetés közben. A fiúnak kezdett kissé kínos lenni.

– Örülök, hogy megismertem önöket. Nagyon finom volt a süti, köszönöm szépen. Elnézést kérek, de sok a tanulnivalóm – felállt és visszament a szobájába.

Selena gyönyörű, okos lány és nem hagyta közömbösen Pedrot, de most szeretett volna csak a tanulásra összpontosítani.

– Hű, de helyes fiú a bátyád! – szólalt meg Selena.

– Igen, köszi! Tudom! – válaszolta nevetve Bonita.

– Nem udvarol senkinek?

– Nem, most az egyetemre koncentrálok, az a legfontosabb számára.

– Értem, nagyon jó fej.

A lányok elvonultak Bonita szobájába dumcsizni. A két édesanya elmesélte egymásnak történeteiket. Sokáig beszélgettek, majd elköszöntek.

Alina és Omar elvitték a meghívókat Sergio családjának is. Örömmel vették a meghívást.

– Alina! Kérdezhetek valamit? – szólalt meg Bonita.

– Persze, mond csak – válaszolta.

– Ideköltözött egy anya a lányával a szomszédságunkba és nagyon összebarátkoztunk. Lehetne, hogy eljöjjenek velünk?

– Ejnye, lányom! Nem a te esküvőd, nem is ismerik őket. Hogyan gondolsz ilyet? – szólalt meg az édesanyja.

– Hagyja csak Lucia néni. Egy – két fővel több vagy kevesebb nem számít. Ha jobban érzed majd úgy magad, akkor meghívjuk őket is – válaszolta Alina.

– Az ülésrend hogyan lesz? – kérdezősködött tovább Bonita.

– Hogyan szeretnéd?

– Jó lenne, ha ott ülhetnének mellettünk.

– Ez természetes – válaszolta Alina.

– Bonita! Mi ez? Ismerlek, rendben van, hogy jó barátságba lettünk, nagyon rendesek az már igaz – kérdezte az édesanyja.

A lány csak mismásolt, az igazi okot nem akarta elmondani.

– Áthívom őket, hogy ismerjétek meg – mondta Lucia.

– Az jó lesz, akkor személyesen is oda tudjuk adni a meghívót nekik – válaszolta Omar.

– Na! Bonita? – faggatta Omar is, most nincs itt az anyukád.

– Jól van. A lányt Selenának hívják. Nagyon tetszik neki Pedro és gondoltam, hogy itt lenne lehetőségük jobban megismerni egymást, mert mindketten el vannak foglalva az egyetemmel.

– Ó, te kis kerítő! – kiálltot fel Omar nevetve.

– Sajnálom, csak jót akartam – szólalt meg szégyenkezve.

– Semmi baj, Bonita! Hozzá járulunk a meghívóval ehhez a kis cselszövéshez, hátha sikeres lesz – mondta Alina és mosolyogva magához ölelte a lányt.

– De senkinek se szóljatok róla – kérlelte őket.

– Ez csak természetes, a mi titkunk marad – válaszolta Alina.

Inés és Selena eleget tettek a kérésnek, átmentek a szomszédba. Boldogan ismerték meg a jegyespárt és megköszönték az esküvői meghívást.

Lucia elmesélte nekik, hogy a nagyobbik fia feleségének a legjobb barátnője és tulajdonképpen a családhoz tartozik. Selena sokat tudott segíteni Bonitának az egyetemre való felkészülésben, mivel ő is az újságírói pályát választotta. Idejük nagyrésztét együtt töltötték. Nagyon hálásak voltak azért, hogy ilyen barátsággal fogadták őket. Úgy érezték, mintha mindig is közük tartoztak volna.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Elérkezett Alina és Omar esküvőjének napja. A templomot Nináék díszítették fel, mely elkápráztatóra sikerült. Óriási tömeg gyűlt össze. A lányt, édesapja vezette az oltár elé. Meghitt, lenyűgöző szertartás volt. A fogadalmat saját maguk írták. A meghatottságtól szinte mindenki elmorzsolta egy könnycseppet a szemeiben.

Az étteremben a vendégeket mindenféle finomság várta. Az ülésrendet az ifjú pár előre meghatározta. Igyekeztek úgy összeállítani, hogy a közelben ülők tudjanak egymással beszélgetni. A zenészek azonban olyan változatos és kellemes zenét szolgáltatottak, hogy a táncos lábúak hamar táncra perdültek. A nyitótánc természetesen az ifjúpáré volt, akik elragadóan keringőztek. Egészen reggelig tartott a dínom – dánom.

Bonita ötlete betalált Selenánál és Pedronál. Rengeteget beszélgettek és ismerkedtek egymással. A mulatságban is kivették részüket, felszabadultan ropták a modern tánc minden típusát. Bonita és Alina mosolyogva, boldogan kacscintottak össze.

Selena és Pedro megbeszélték, hogy bár az egyetem az első, de a szabadidejüket igyekeznek együtt tölteni. Egymásra talált a két fiatal és nagyon egy húron pendültek. Ez szüleiket is örömmel töltötte el.

Időközben Bonita sikeresen felvételt nyert az egyetemre, ahol megkezdte tanulmányait az újságírói pályán. Nagyon szerette és szívvvel – lélekkel csinálta.

Nina érezte, hogy valami nincs rendben a gyomrával, ezért elment orvoshoz, de nem szólt róla senkinek, hogy ne agódjanak. Kiderült, hogy terhes és minden a legnagyobb rendben van nála. Határtalanul megörült, de igyekezett magában tartani, hogy csak a megfelelőnek látszó időben közölje Sergioval, ugyanis rengeteget dolgozott és sokszor holtfáradtan érkezett haza. A vacsorát követően jó néhány-szor egyből bedőlt az ágyba. Szerették, fiatal lelkes bíró volt, sok ügyel bízták meg. Felesége többször kérte lazítson, mert így az egészsége fog rámenni. Tudta, hogy igaza van, de nagyon szerette a munkáját. Egy idő után ő maga is belátta. Elhatározta, hogy a hétvégeken nem fog dolgozni és igyekszik időben mindig hazamenni.

Egy ilyen alkalomkor árulta el szerelmének a csodálatos hírt.

– Sergio! Vacsora után szeretnék neked mondani valamit.

– Ne csigázz édesem! Mondd!

– Előbb vacsizzunk meg.

– Hú, ha ez akkor komoly lehet – nézett Ninára kérdően.

Ő azonban csak bazsalygott és folytatta az étkezést. Miután rendet rakott a konyhában, megfogta férje kezét és behúzta a szobába.

– Ülj csak le drágám!

– Igen? Hát jó, hallgatlak.

– Apa leszel kilenc hónap múlva! – adta hírül boldogan.

Sergio, először csak nézett nagy kerek szemeit meresztve. Fel sem fogta, lemerevedett, majd felugrott és könnyes szemmel ölelte át feleségét.

– Apa leszek! Apa leszek! Apa leszek! – kiabálta, miközben felemelte Ninát és csak forgott, forgott vele rettentő örömeiben.

– Tegyéél le már szédülök – mondta nevetve Nina.

– Jaj, bocsáss meg kedvesem! Csak annyira boldog vagyok, azt sem tudom mit csinállok.

Majd leültek az ágyra egymás mellé és szorosan fogta a lány kezét.

– Biztos? Voltál már orvosnál? Mit mondott? Hogy érzed magad? – záporoztak a kérdések.

– Nyugodj meg szívem, igen voltam és jól vagyok, minden a legnagyobb rendben van – ölelte át férjét és megcsókolta.

– Mikor mondhatjuk meg a többieknek? Legszívesebben már most kikiabálnám a világnak – mondta nevetve.

– Talán jó lenne, ha hétvégére meghívnanánk őket egy grillpartira – vetette fel Nina.

– Nagyszerű ötlet, úgyis régen találkoztunk, a munka nagyon lefoglalt mostanában – válaszolta Sergio.

Még arra a hétvégére sikerült leszervezniük az összejövetelt. Mindenkinek megfelelt az időpont. A nagy bejelentést, hangos üdvrivalgás fogadta. Igazi örömnünnep volt.

Nina jól viselte a terhességét, teljesen probléma mentes volt. A környezete, amit csak tudott segített neki. Előkészítették a gyermek szobát is, ahogyan közeledett a szülés időpontja. Az utolsó percig nem tudták, hogy kislány vagy kisfiú lesz. Szándékosan nem kérdezték meg.

Az újszülött pontosan érkezett. Egy egészséges kisfiú. Sergio, édesapja után a Benito nevet kapta. Nagy volt a boldogság a családban. Nina otthon maradt nevelni a gyermeküket, aki szépen fejlődött mindenki örömére.

A későbbiekben a szülők kiköltöztek az apartmanba és Ninának telepedtek le a főépületbe. Reménykedve abban, hogy idővel tovább bővül a család.

Alinánaknál sem maradt el a gólya látogatása. Benito egy éves születésnapján ők is boldogan jelentették be, hogy gyermeket várnak Omarral.

Pedro eljegyezte Selenát még a tanulmányi éveik alatt. Az egyetem elvégzését követően pedig elvette feleségül. Ők a lány, édesanyja lakásában éltek. A fiúnak lehetősége nyílt arra, hogy egy új sebészeti eljárást Amerikában tanuljon meg. Pár évet ott töltöttek feleségével. Amikor visszajöttek Pedroból főorvos lett és tanította az egyetemen az új eljárást. Selena egy új újságot indított el a városban, amelynek nagy sikere lett.

Bonita az egyetem elvégzését követően nála dolgozott és ott szerzett gyakorlatot. Egy jól menő magazin vezetője, Jonatán felfigyelt rá és tehetségére. Felkérte, hogy legyen a magazinjának a főszerkesztője, amit Bonita nagy örömmel el is vállalt.

A közös munka során beleszeretett főnökébe, amit eleinte természetesen titkolnia kellett. Úgy érezte, hogy megtalálta számára az ideális férfit.

Jonatán agglegény maradt, mert életében sok csalódás érte és nem bízott meg senkiben. Jóképű, sármos, karakán férfi volt. Az együtt töltött idő alatt, azonban Bonitát megismerve feledésbe merült nála a múlt. A szoros munka kapcsolat átalakult szerelemmé.

Szeretett volna családot alapítani még. A korban benne volt, így nem sokat teketóriázott. Egyik este, amikor hazakísérte a lányt megkérte kezét édesanyjától. Az esküvőt fél év elteltével családi körben ünnepelték meg.

VÉGE

Ajánlás a szerző műveiből:

Fényben élni

Válogatott versek

Ebben a könyvben az első verseim olvashatóak. 2011 – től, 2015 – ig, főleg lírai hangulatúak, de válogatott versek révén több témakörből is találhatóak benne írásaim.

Az élet sója

Válogatott versek

2015 – 2017 közötti verseim olvashatóak a könyvben, különböző kategóriákban. Többnyire spirituális és vallásos jellegűek.

Lélekből szólva

Válogatott versek

Ez a könyv 2018 -ig íródott verseimből ad betekintést az alkotásaimról. Egy kis ízelítő a korábbi kötetekben található írásaimból.

Föld és Ég között

Válogatott versek

A verses kötetemben 2019 – 2020 között írt műveim olvashatóak különböző témakörökben. Mese versek,

természetről szóló versek, és ünnepi alkalomra írt versek alkotják többségét.

Égi szivárvány

Válogatott versek

Ebben a könyvemben még található 2019 – ben írt verseimből, de főleg 2020 – 2022 között íródtak. Ünnepekről, természet csodáiról és mese versek is találhatóak benne.

Bibliai történetek versben sorozat:

Ezt a könyv sorozatot 2017 – től írtam, 2019 végéig. A sorozat négy kötetből áll;

I. Ószövetség, **II.** Újszövetség első rész, **III.** – **A hegyi beszéd** – Újszövetség második rész, **IV.** Újszövetség harmadik rész.

Kaland & Valóság

Novellák

Ez egy novellákat tartalmazó kötetem, melyben különböző történetek és események játszódnak le. A témakörük változó a romantikustól, kalandokon át a történelemig bezárólag.

Egy igaz szerelem

Spirituális történet

2020 – ban kezdtem el kisregényeket írni. Ez az első könyvem, amely igaz történeten alapul. Romantikus szerelmi történet, és az eseményeket spirituális megvilágításba helyezi.

Egy igaz út

Spirituális életfilozófia

Ebben a könyvben igyekszem bemutatni egy filozófiai spirituális utat. Az igazösvényen való járás elméleti és gyakorlati oldalát. Az igazi spiritualitás és vallások megismerésén keresztül az álmokig, hogyan függ össze minden – mindennel.

Egy igaz út folytatódik

Spirituális életfilozófia

A könyv címe is mutatja, hogy folytatódik az út megismerésének lehetősége. Néhány Szent életének rövid történetével, valamint a túlvilági lét törvényeivel. Angyalok és Missziós szellemek tevékenységeiről. A Mennyei és Földi világ közötti kapcsolatról, és ennek összefüggéseiről írok benne.

Nyári kalandok a Mátrában

Kalandregény

A Mátra iránti rajongásomból megszületett egy kalandregény. Ez a könyv elvisz a hegységben található különböző ominózus helyekre. Feltárja a titkokat és legendákat. A természet pazar látványai és leginkább előforduló állatok, lánivalók bemutatása. A könyv végén 60 darab színes fotóval, melyek ezen helyszínekről készültek.

Az elveszett aranyrudak

Romantikus kalandregény

Kitalált történet, melyben megtalálható a romantikus szerelem és a kalandok sora. A regény több helyszínen játszódik. Így röviden bemutatásra kerülnek a színterek, mely által több ismeretet szerezhethünk a különböző területekről.

Titkok a fény útján

Romantikus spirituális regény

A regényem Spanyolországban, Almería – ban játszódik. A főhősnő Nina, aki szüleivel él itt és vallásos nevelést kapott. Legjobb barátnője Alina, akit hitében Nina bizonyágtételei erősítenek meg, hiszen ő végig járja a titkok ösvényét. Ez a regény valóság-hű megtapasztalásokon alapul.

Valamennyi eddig elkészült könyvem olvasható E – könyv formájában a Google Play könyvtárában.

Magánkiadásban, nyomtatott formában megvásárolható közvetlenül a szerzótől.

Nagy szeretettel ajánlom figyelmükbe az elkészült könyveimet.

Elérhetőség: e – mail cím: pooredit3@gmail.com

A szerző honlapja: <http://www.pooreditrono.hu/> Oldalamon az eddig elkészült könyveim letölthetőek.

